

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

ปริญญา

รัฐศาสตร์

รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

The Opinion of Bangkok Metropolitan Administration's Officials about Ethics
of Local Politicians

نامผู้วิจัย นายชนภัทร จันทร์เรือง

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์สมเกียรติ วันทะนะ, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์นิตยา เงินประเสริฐศรี, ร.ม.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์วัชรินทร์ ชาญศิลป์, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

สิงสิงจิ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

The Opinion of Bangkok Metropolitan Administration' s Officials about
Ethics of Local Politicians

โดย

นายธนภัทร จันทรเรือง

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ธนภัทร จันทรเรือง 2556: ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของ
นักการเมืองท้องถิ่น ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขาวิชารัฐศาสตร์
ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
รองศาสตราจารย์สมเกียรติ วันทะนะ, Ph.D. 102 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร
ต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นตามปัจจัย
ที่เกี่ยวข้อง ใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำนวน 296 คน และ
วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
คือ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการ
พรรณนา และการพิสูจน์สมมติฐานด้วยการหาค่าสถิติ t - test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว
(One way ANOVA) โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาพบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทาง
จริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง โดยในเรื่องการจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา
และพระมหากษัตริย์ และเป็นแบบอย่างที่ดีในการเคารพและรักษาระบอบประชาธิปไตยอันมี
พระมหากษัตริย์เป็นประมุข ข้าราชการกรุงเทพมหานครเห็นด้วยมากที่สุด สำหรับการไม่ใช้สถานะ
หรือตำแหน่งการเป็นข้าราชการการเมืองเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงการบรรจุ แต่งตั้ง ย้าย โอน
เลื่อนตำแหน่ง และเลื่อนขึ้นเงินเดือนของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ เป็นเรื่องที่
ข้าราชการกรุงเทพมหานครเห็นด้วยน้อยที่สุด

การทดสอบสมมติฐานพบว่าข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระดับตำแหน่ง ระยะเวลาใน
การทำงานและการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อจริยธรรมแตกต่างกัน
แต่ความแตกต่างในเรื่องเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้ และความรู้เกี่ยวกับ
การเมืองการปกครองท้องถิ่น ไม่ก่อให้เกิดความแตกต่างในความคิดเห็น

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Thanapat Chanrueng 2013 : The Opinion of Bangkok Metropolitan Administration' s
Officials about Ethics of Local Politicians. Master of Arts (Political Science), Major Field:
Political Science, Department of Political Science and Public Administration.
Thesis Advisor: Associate Professor Somkiat Wanthana, Ph.D. 102 pages.

The objectives of this research were to study the opinions of Bangkok Metropolitan Administration's officials about ethics of local politicians and to compare the difference of opinions according to related factors. The sample consisted of 296 officials. Data were collected by using questionnaires. Statistics employed for data analysis were percentage , mean , standard deviation , t - test , and one - way analysis of variance. The level of statistical significance was set at .05

The research found out that the level of opinions of the officials about ethics of local politicians was moderate. The highest score was that local politicians were Royal to nation , religion , monarchy , and democracy with the king as head of state. The lowest score was that local politicians intervened in the process of appointment , transferring , and promotion of officials. Hypotheses testing revealed that the difference in the position level , tenure , and access to political information of the officials caused the difference in their level of opinions about ethics. But the difference in sex , age , marital status , education level , income , and knowledge of local government did not cause any difference in their level of opinions.

Student's Signature

Thesis Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ วันทะนะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและรองศาสตราจารย์นิศยา เงินประเสริฐศรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่ายิ่ง ให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนมีความสมบูรณ์ครบถ้วน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณข้าราชการกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพฯ กลาง ทั้ง 9 สำนักงานเขต ที่ให้ความอนุเคราะห์สละเวลาอันมีค่าตอบแบบสอบถามและแสดงความคิดเห็น จนทำให้ผู้วิจัยได้รับข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณ พี่ๆ น้องๆ นิสิตปริญญาโทสาขา รัฐศาสตร์ ภาคพิเศษ รุ่นที่ 25 ทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกับผู้วิจัยเสมอมา

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ที่ให้การสนับสนุนจนทำให้ผู้วิจัยมีโอกาสเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอันทรงเกียรติแห่งนี้ ตลอดจนบุตรชายและบุตรสาว ผู้ซึ่งเป็นที่รักที่สุดของผู้วิจัย หากมีความดีใดๆ ที่พึงเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบความดีเหล่านั้นแด่คุณจารย์ทุกท่าน ในคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้

ชนภัทร จันทรเรือง
เมษายน 2556

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(5)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	6
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น	6
แนวความคิดเกี่ยวกับนักการเมือง	10
แนวความคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น	14
แนวความคิดเกี่ยวกับจริยธรรม	19
แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น	25
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	34
กรอบแนวคิดในการวิจัย	35
สมมติฐานการวิจัย	35
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	37
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	37
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	37
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	39
การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล	44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	44
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	46
ผลการวิจัย	46
ข้อวิจารณ์	68
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	72
สรุปผลการวิจัย	72
ข้อเสนอแนะ	76
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	82
ภาคผนวก	87
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	88
ภาคผนวก ข ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเพื่อการศึกษา	98
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	102

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนข้าราชการกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม สำนักงานเขต 9 เขต	38
2	จำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานคร	47
3	จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง	49
4	จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้เกี่ยวกับ การเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร	51
5	จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น เกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น	54
6	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ	61
7	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ	61
8	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพสมรส	62
9	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา	62

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับตำแหน่ง	63
11	การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับตำแหน่งงานแตกต่างกันเป็นรายคู่	64
12	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระยะเวลาทำงาน	64
13	การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระยะเวลาการทำงานแตกต่างกันเป็นรายคู่	65
14	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอัตราเงินเดือน	66
15	ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองกับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น	66
16	ค่าความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจการเมืองการปกครองท้องถิ่นกับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น	67
17	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	76

สารบัญภาพ

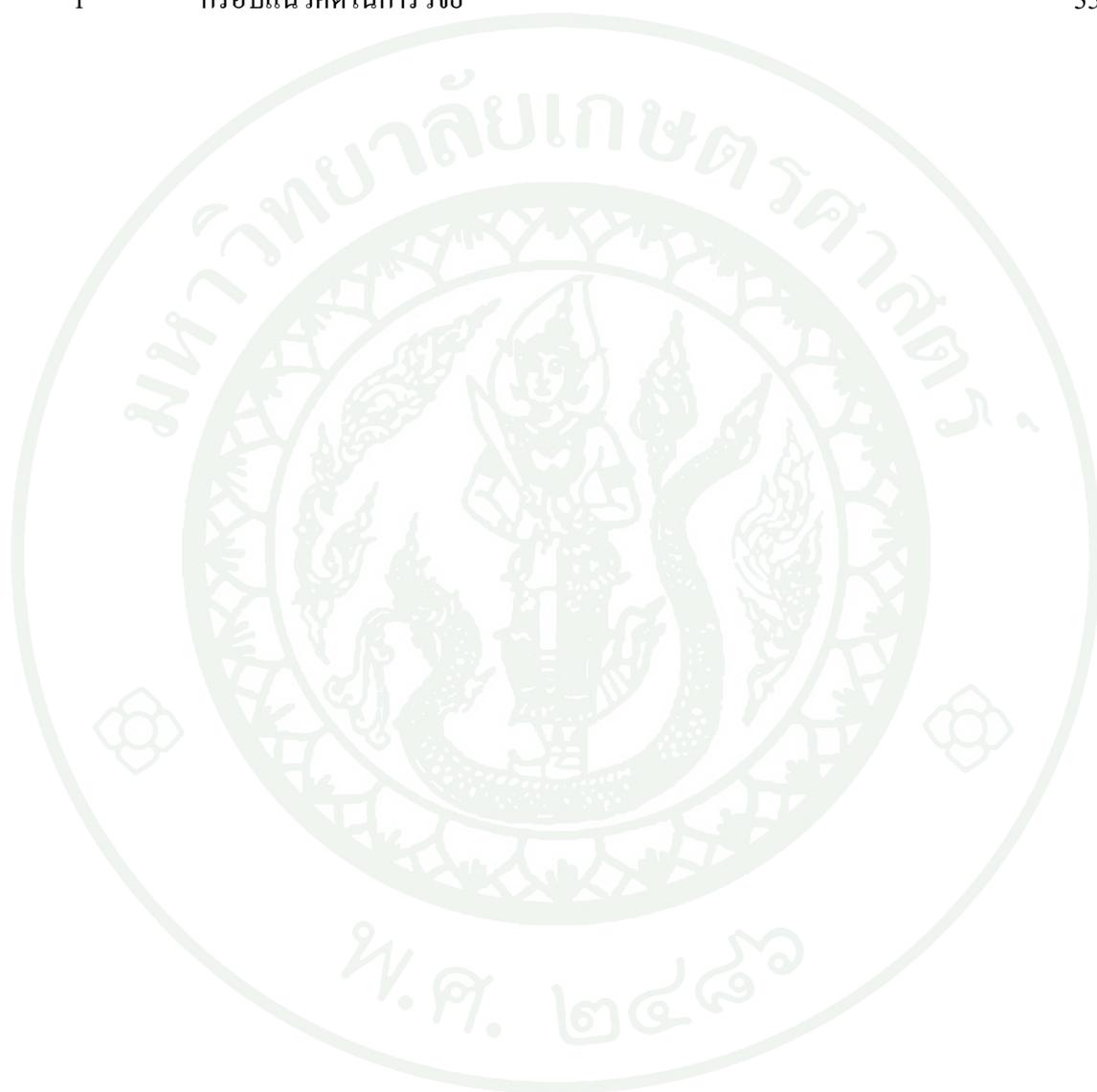
ภาพที่

หน้า

1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

35

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เป็นบุคคลที่มีอำนาจสูงสุดในการปกครองแผ่นดิน มาเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตย และการปกครองในปัจจุบันเป็นการปกครองแบบประชาธิปไตย โดยอ้อม (Indirect Democracy) หรือที่เรียกว่า เป็นการปกครองโดยผู้แทน (Representative Democracy) โดยประชาชนจะเลือกคนที่ตนเห็นว่าดีที่สุด มีความเหมาะสมที่สุด และสามารถเข้าไปรักษาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองได้ โดยเข้าไปเป็นผู้แทน ในการทำหน้าที่เลือกรัฐบาล หรือฝ่ายบริหาร ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้แทนราษฎร กับประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จึงมีลักษณะเป็นสัญญา 2 ฝ่าย หรือเป็นสัญญาประชาคม และสัญญาดังกล่าวจะเกิดผลสัมฤทธิ์หรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัย หรือตัวแปร 2 ประการ คือ 1) ผู้แทนที่ได้รับมอบหมายจากประชาชนมีสติจะวาจา หรือมีคุณธรรม จริยธรรม หรือไม่ และ 2) ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความตระหนักรู้ทางการเมืองเพียงใด โดยในประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างยุโรป อเมริกา ประชาชนส่วนใหญ่มีสำนึกทางการเมืองสูงมาก ดังนั้นประชาชนของเขาจึงสามารถควบคุมพฤติกรรมของนักการเมืองในทางลบได้ แต่ในประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสนใจกับการเมือง ซึ่งมองการเลือกตั้งเป็นเพียงหน้าที่ที่ถูกขอร้องจากหน่วยงานภาครัฐ ให้ไปใช้สิทธิเลือกตั้งเท่านั้น ส่วนนักการเมืองเมื่อตนเองได้รับความไว้วางใจจากประชาชน ก็ทำหน้าที่ทางการเมืองตามอำเภอใจ เพราะถือว่าประชาชนให้ความไว้วางใจตนแล้ว ดังนั้นจะทำอะไรก็ได้ จึงเป็นเหตุให้ถูกมองว่านักการเมืองไทยจำนวนไม่น้อยที่ขาดคุณธรรม ขาดจริยธรรม และความรับผิดชอบทางการเมืองอย่างแท้จริง

จากสภาพความเป็นจริงของสังคมไทยในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าโดยทฤษฎีแล้ว นักการเมืองคือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการบริหารประเทศชาติ แต่ปรากฏว่านักการเมืองส่วนใหญ่ทั้งระดับชาติหรือระดับท้องถิ่น ยังขาดความรับผิดชอบ และไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศได้อย่างทั่วถึง กล่าวคือ ไม่สามารถทำให้เป็นไปตามความหมายของการเมืองที่ว่า “การเมืองเป็นกระบวนการจัดสรรแบ่งปันทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้กับทุกคนในสังคมได้

อย่างเท่าเทียม และเป็นธรรม” สาเหตุที่ไม่สามารถดำเนินการได้ตามที่กล่าวข้างต้นก็ด้วยสาเหตุหลายประการ อาทิ นักการเมืองมองว่าการเมืองเป็นเรื่องของผลประโยชน์ และการกอบโกย ในเมื่อนักการเมืองในฐานะตัวแทนของประชาชน ซึ่งมีหน้าที่เป็นปาก เป็นเสียง และปกป้องผลประโยชน์ของประชาชน แต่กลับทำตรงกันข้ามกับสิ่งที่ประชาชนคาดหวังคือ การเข้าไปแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเอง ครอบครัว และพวกพ้อง ส่วนผลประโยชน์ของประเทศ เป็นลำดับสุดท้าย ในที่สุดก็ทำให้ประเทศชาติเสียหาย ยิ่งไปกว่านั้นผู้ที่ต้องรับผลกระทบก็คือประชาชนนั่นเอง จึงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าต้นตอของปัญหาเกิดมาจากการบริหารราชการแผ่นดินที่ผิดพลาด เกิดจากความจงใจของนักการเมืองที่หวังกอบโกยผลประโยชน์ในธุรกิจการเมือง ทำให้ประชาชนในฐานะเจ้าของประเทศไม่อาจพึ่งพ่านักการเมืองซึ่งเป็นผู้แทนของตน แต่ขาดความสำนึกทางคุณธรรม และจริยธรรม

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย มีฐานะเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ มีภาระหน้าที่ในการบริหารจัดการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ ตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ก็มีความบกพร่องในเรื่องของการบริหารราชการ อีกทั้งยังประสบปัญหาในหลายๆ ด้าน อาทิ โครงสร้างองค์กรระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายบริหาร ปัญหาในการบริหารการปกครอง การดำเนินกิจกรรมของข้าราชการประจำ และข้าราชการการเมืองที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน ซึ่งตามหลักการกำหนดว่านักการเมืองคือผู้กำหนดนโยบาย ข้าราชการประจำ คือกลไกของรัฐในการนำนโยบายไปปฏิบัติ สำหรับเมืองไทยยังคงเป็นเพียงทฤษฎีเท่านั้น ซึ่งในทางปฏิบัติยังไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากในหลายกรณีที่ข้าราชการการเมืองมักใช้อำนาจทางการเมืองเข้าไปบริหารจัดการและมีอิทธิพลในการโยกย้ายแต่งตั้งอันก่อให้เกิดความแตกแยกในวงราชการ เพราะอำนาจหน้าที่ของข้าราชการการเมืองในปัจจุบันนั้นสามารถบันดาลให้ได้รับทั้งผลดี และผลเสียต่อชีวิตราชการของตนเองได้ซึ่งการก้าวข้ามและแทรกแซงระบบราชการอย่างไร้จรรยาบรรณทางการเมืองทำให้ข้าราชการประจำ โดยเฉพาะในระดับบริหาร ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการตอบสนองนโยบาย พร้อมกับการตอบสนองผลประโยชน์ แทนที่จะเป็นกลไกในการดำเนินนโยบาย เพื่อตอบสนองแก่ประชาชน

จากปัญหาดังกล่าวได้กลายเป็นประเด็นถกเถียงกันระหว่างนักวิชาการ นักบริหาร ผู้ชำนาญการในด้านการปกครองท้องถิ่นเป็นอย่างมาก ซึ่งแท้จริงแล้วอำนาจหน้าที่ที่ควรจะเป็นในการบริหารกรุงเทพมหานคร และการบริหารงานเขต โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจการบริหารของผู้ว่ากรุงเทพมหานคร สมาชิกสภากรุงเทพมหานคร หรือสมาชิกสภาเขตควรเป็นอย่างไร และสามารถบริหารงาน รักษาผลประโยชน์ รวมทั้งพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับประชาชนชาวกรุงเทพมหานคร ได้จริงหรือไม่ อีกทั้งคุณภาพของนักการเมืองท้องถิ่น อาทิ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สมาชิก

สภากรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภาเขต ในปัจจุบันมีคุณภาพในด้านวิชาการ มีความรู้ ความสามารถ ทักษะความชำนาญงาน และคุณวุฒิทางด้านคุณธรรม จริยธรรมเพียงพอต่อการเข้ามา เป็นตัวแทนของประชาชนในการบริหารงาน ได้ดีเพียงใด การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับจริยธรรมของ นักการเมือง น่าจะสามารถสะท้อนทัศนคติของประชาชนที่มีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่น โดยเฉพาะการปกครองในกรุงเทพมหานครได้ โดยจะเป็นส่วนช่วยในการแก้ไขปัญหาการเมืองการ ปกครองท้องถิ่นได้ในระดับหนึ่ง

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาระดับความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อ จริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบัน และปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อคุณภาพของนักการเมือง โดยศึกษาจากทัศนคติของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ซึ่งมีการดำเนินงานใกล้ชิดอยู่ในองค์กร เดียวกัน อีกทั้งการได้รับผลกระทบจากการบริหารงานของนักการเมืองท้องถิ่นดังกล่าวโดยตรง นอกจากนี้ข้าราชการกรุงเทพมหานครยังสามารถเป็นภาพสะท้อนถึงทัศนคติของประชาชนใน กรุงเทพมหานคร ได้ดี เพราะเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งมีที่อยู่อาศัยอยู่ในพื้นที่ กรุงเทพมหานคร เช่น พลเรือนชาวกรุงเทพมหานครทั่วไป และผลจากการศึกษาจะเป็นเสียง สะท้อนกลับไปถึงนักการเมืองได้เป็นอย่างดี อาจเป็นมิติใหม่ทางการเมืองที่สามารถช่วยแก้วิกฤต ปัญหาของบ้านเมืองในปัจจุบัน ทำให้นักการเมืองมีความรับผิดชอบต่อนักที่มีคุณธรรม และ จิตสำนึกต่อการทำหน้าที่เยี่ยงนักการเมืองตามอุดมการณ์ของประชาธิปไตยได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ข่าวสารและความรู้ความเข้าใจทางการเมืองการปกครอง ท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่น จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองและความรู้ความเข้าใจทางการเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ จะทำการศึกษาวิจัย ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น โดยจะจำกัดขอบเขตของการวิจัยเฉพาะข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติงานอยู่ในกลุ่มกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 เขต ได้แก่ สำนักงานเขตดินแดง เขตคูสิต เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย เขตพญาไท เขตพระนคร เขตราชเทวี เขตวังทองหลาง เขตสัมพันธวงศ์ และเขตห้วยขวาง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อให้ทราบถึงระดับความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีต่อคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบัน รวมทั้งทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร และนำผลการศึกษามาปรับใช้กับการทำงานในระบบการเมืองท้องถิ่นต่อไป

นิยามศัพท์

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของข้าราชการกรุงเทพมหานครที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ข้าราชการกรุงเทพมหานคร หมายถึง ข้าราชการในสังกัดหน่วยราชการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษกรุงเทพมหานคร

จริยธรรม หมายถึง ระบบความเชื่อเกี่ยวกับมาตรฐานของความถูกต้อง ดีงาม ซึ่งจะมีผลต่อการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล โดยยึดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ.2551 ซึ่งได้กำหนดมาตรฐานทางจริยธรรมของข้าราชการการเมืองทั้งหมด 23 ข้อ

นักการเมืองท้องถิ่น หมายถึง

1. ผู้แทนที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนชาวกรุงเทพมหานคร ตามระบอบประชาธิปไตย
2. มีหน้าที่ในการบริหารกรุงเทพมหานครให้เป็นไปอย่างเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ
3. ผู้แทนคือบุคคลที่ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สมาชิกสภากรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภาเขต

ระดับการศึกษา หมายถึง วุฒิสำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุดในระดับต่างๆ ของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ต่ำกว่าปริญญาตรี
2. ปริญญาตรี
3. สูงกว่าปริญญาตรี

ระยะเวลาทำงาน หมายถึง อายุราชการของข้าราชการที่ปฏิบัติงานมาตั้งแต่ เริ่มต้นจนถึง วันตอบแบบสอบถาม

ระดับตำแหน่ง หมายถึง การจำแนกตำแหน่งของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับปฏิบัติงาน
2. ระดับปฏิบัติการ
3. ระดับชำนาญงาน
4. ระดับชำนาญการ
5. ระดับชำนาญการพิเศษ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

จากการตรวจสอบเอกสาร ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย

1. แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวความคิดเกี่ยวกับนักการเมือง
3. แนวความคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น
4. แนวความคิดเกี่ยวกับจริยธรรม
5. แนวความคิดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักการเมือง
6. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

มีผู้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้หลายท่าน ดังนี้

พจนานุกรมของ Webster (1967: 385) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของการตัดสินใจหรือการลงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลหรือสิ่งใด เป็นการประเมินสถานการณ์ หรือประเมินค่าตามความเชื่อถือหรือความรู้สึก โดยตามความเชื่อถือ มีน้ำหนักมากกว่า ความประทับใจ แต่น้อยกว่าความรู้อันแท้จริง

Kolesnik (1970: 320) ให้นิยามความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งการตัดสินใจจากการประเมินค่า (evaluation judgement) หรือทัศนะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะและความคิดเห็นหรือทัศนะนั้นย่อมได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ

Good (1973: 339) ให้คำจำกัดความของความคิดเห็นว่า ความคิดเห็น หมายถึงความเชื่อ ความคิด หรือการลงความเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม้อาจจะบอกได้เป็นการถูกต้องหรือไม่

Wahlmen (1973: 34) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นภาวะของจิตใจที่ผ่านประสบการณ์แล้วเกิดการเรียนรู้ และผลักดันให้เกิดความคิด ความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

จากนิยามดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงออกซึ่งการตัดสินใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

ความคิดเห็นของบุคคลเกิดจากประสบการณ์ การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น การเลียนแบบและองค์ประกอบทางสถาบันสังคม คือ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา, 2537: 602-604)

1. ประสบการณ์ บุคคลจะมีความคิดเห็นในแบบใด ลักษณะใด ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นมีประสบการณ์กับสิ่งๆ นั้นในลักษณะใด
2. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ความคิดเห็นของบุคคลอาจเกิดจากการที่มีการติดต่อสัมพันธ์กันมีการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ จากบุคคลนั้น แล้วก็รับเอาความคิดเห็นนั้นมาเป็นของตนเอง
3. ตัวแบบ ความคิดเห็นของบุคคลบางอย่างอาจเกิดจากการเลียนแบบไม่ว่าเป็นการเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลที่ชื่นชอบ หรือจากสื่อต่างๆ ด้วย
4. องค์ประกอบทางสถาบันสังคม สถาบันทางสังคมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน วัด องค์กร เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลในการสร้างความคิดเห็น โดยบุคคลจะค่อยๆ รับประสบการณ์จากชีวิตประจำวันจนกลายเป็นความคิดเห็นต่อไป

กิตติ สุทธิสัมพันธ์ (2542: 12-13) ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่อาจเหมือนกันหรือแตกต่างกันออกไป คือ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่างๆ คุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออก ซึ่งความคิดเห็นและการศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่างๆ ซึ่งอาจได้จากการเรียนรู้กลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสารข้อมูลต่างๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความคิดเห็นไปตามกลุ่ม หรือสังคมที่อยู่

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับ ทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงที่บุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

Oskamp (1977: 119-133) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้บุคคลเกิดความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งประกอบด้วย

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย เป็นปัจจัยที่มักจะไม่มีการพูดถึงมากนัก ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางพันธุกรรมจะมีผลต่อความก้าวร้าวของบุคคล ซึ่งจะทำให้มีผลต่อการศึกษา

เจตคติ หรือความคิดเห็นของบุคคลนั้นๆ ได้ ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล คือ การที่บุคคลได้รับความรู้สึก และความคิดโดยตรงไม่ว่าจะเป็นการกระทำหรือได้พบเห็นต่อสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง ทำให้เกิดเจตคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ

2. อิทธิพลจากครอบครัว เป็นปัจจัยที่บุคคลได้รับจากการเลี้ยงดูอบรม ของพ่อแม่และครอบครัว ทำให้เด็กได้รับการอบรมสั่งสอน ทั้งในความคิด การตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย การให้รางวัล และการลงโทษ

3. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากเพราะบุคคลต้องมีสังคมและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น เจตคติและความคิดเห็นต่างๆ ของกลุ่มจะได้รับการถ่ายทอดสู่ตัวบุคคล

4. สื่อมวลชน เป็นการที่บุคคลได้รับข่าวสาร ความคิดเห็น หรือเจตคติต่างๆ จากสื่อต่างๆ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็น ความรู้สึก เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่ได้รับ

Foster (1952 อ้างใน สุนิภา งามสันติกุล, 2543: 11) ได้สรุปว่ามีปัจจัย 2 ประการ ที่ทำให้เกิดความคิดเห็นดังนี้

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ คน หมู่คณะ เรื่องราวต่างๆ หรือสถานการณ์ความคิดเห็น เกิดขึ้นในตัวบุคคลจากการได้พบเห็น ความคุ้นเคย อาจถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ตรงและจากการได้ยินได้ฟัง ได้เห็นรูปถ่าย หรืออ่านจากหนังสือโดยไม่ได้พบเห็นของจริงถือว่าเป็นประสบการณ์ทางอ้อม

2. ระบบค่านิยมและการตัดสินค่านิยม เนื่องมาจากกลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและการตัดสินค่านิยมไม่เหมือนกัน คนแต่ละกลุ่มจึงมีความคิดเห็นในสิ่งต่างๆ แตกต่างกัน

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นนั้นอาจแบ่งได้เป็นปัจจัยด้านบุคคลซึ่งรวมถึงข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลในด้านงานและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นนั้นอาจจะเป็นปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ซึ่งเป็นปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและการศึกษาทำให้บุคคลมีความรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากจะมีความคิดเห็นต่างๆ อย่างมีเหตุผล ส่วนข้อมูลในด้านงาน ได้แก่ ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติงานหรือประสบการณ์เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการ

เรียนรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น ส่วนปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สื่อต่างๆ การได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคลกลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง เช่น การเข้ามีส่วนร่วมมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใดก็ต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลมีความคิดเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมนั้นๆ ข้อเท็จจริงในเรื่องราวต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับ เช่น ในเรื่องความรู้ความเข้าใจ การเข้ารับการอบรม ถ้าบุคคลมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ ดี หรือเคยได้เข้ารับการอบรมในเรื่องต่างๆ นั้น เป็นการเฉพาะซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล

แนวความคิดเกี่ยวกับนักการเมือง

ความหมายของนักการเมือง

คำว่า “นักการเมือง” (politician) มาจากคำว่า “การเมือง” (politics) มาจากภาษากรีก คือ คำว่า “polis” แปลว่าเมืองหรือนคร ตามประวัติศาสตร์การปกครองของกรีกในสมัยโบราณ ปรากฏว่าเมืองหรือนครมีฐานะเป็นรัฐ (state) หรือที่เรียกว่านครรัฐ (city-state) เช่น นครเอเธนส์ และนครสปาร์ตา เป็นต้น เมืองหรือนครในสมัยโบราณต่อมาจึงกลายสภาพเป็น “รัฐ” ตามความหมายในปัจจุบัน ในนครรัฐเอเธนส์ถือว่า สังคมคือการเมือง ประชาชนทั้งหมดในฐานะที่มีส่วนร่วมในกิจการของรัฐก็คือ นักการเมืองและบุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการอำนาวยการปกครองรัฐ หรือเมืองก็คือ ประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการเมืองมากกว่าคนอื่นๆ (ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์, 2532: 10)

บุคคลทางการเมือง

Dahl (1982: 94-120 อ้างใน ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์, 2532: 12-13) ได้แบ่งบุคคลทางการเมืองตามลักษณะของการเข้าไปยุ่งเกี่ยวทางการเมืองมากน้อยแตกต่างกันออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ผู้ไม่สนใจทางการเมือง หรือสนใจทางการเมืองน้อย (The apolitical stratum) มักเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศที่กำลังพัฒนา ได้แก่ ผู้ที่มีความเฉยเมยทางการเมือง ไม่สนใจที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองหรือกระบวนการทางการเมือง อาทิ ไม่สนใจไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ไม่สนใจที่จะเป็นสมาชิกพรรคการเมืองหรือลงสมัครรับเลือกตั้ง หรือไม่สนใจเรื่องราวต่างๆ ทางการเมืองเลย ฯลฯ บุคคลจำนวนนี้มีสาเหตุที่ไม่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองแตกต่างกันออกไป แต่

ส่วนใหญ่แล้วบุคคลเหล่านี้มีความเชื่อว่าพวกเขาไม่มีความรู้ความเข้าใจทางการเมืองดีพอที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้

2. ผู้สนใจทางการเมือง (The political stratum) เป็นบุคคลที่สนใจเรื่องราวข่าวสารทางการเมืองและอาจเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจในการดำเนินกิจการของรัฐ การเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องนี้มีอยู่หลายหนทางที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป เช่น บุคคลที่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นทางการเมืองและมีความเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของตนอย่างไร บุคคลที่รู้ถึงความสำคัญของการตัดสินใจตกลงใจของรัฐบาลหรือสถาบันทางการเมืองอื่นๆ บุคคลที่สนใจเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองระดับหนึ่ง เช่น สนใจไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สนใจสมัครเป็นสมาชิกของพรรคการเมือง แต่ยังไม่ถึงระดับที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจหรือการกำหนดนโยบายโดยตรง

3. ผู้แสวงหาอำนาจและผู้นำ (The power-seekers) ในสังคมการเมืองมีบุคคลบางคนพยายามแสวงหาอำนาจมากกว่าคนอื่นๆ ซึ่งทำให้เขามีอำนาจหรืออิทธิพลทางการเมืองมากกว่าบุคคลเหล่านี้ จะพยายามแสวงหาอิทธิพลเพื่อผลทางด้านนโยบาย ระเบียบข้อบังคับและการตัดสินใจตกลงใจในการใช้บังคับกฎหมายของรัฐและอิทธิพลทางการเมืองนี้ ไม่มีทางที่สมาชิกในระบบการเมืองจะมีได้อย่างเท่าเทียมกัน การแสวงหาอำนาจก็เพื่อประโยชน์ในการยึดครองทรัพยากรทางการเมือง โดยมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนโดยส่วนรวม เพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในสังคม หรืออาจจะเป็นการแสวงหาอำนาจเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวหรือพวกพ้องเพียงกลุ่มน้อยก็ตาม

4. ผู้ทรงอำนาจ (The powerful) หมายถึง บุคคลที่มีทรัพยากรทางการเมืองหรือเป็นผู้ใช้อำนาจทางการเมือง อันเนื่องมาจากความแตกต่างของสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้แก่บุคคลเหล่านี้มากกว่าบุคคลโดยทั่วไปในระบบการเมือง บุคคลเหล่านี้อาจมีได้ต้องการแสวงหาอำนาจหรือทรัพยากรทางการเมืองเลย แต่เขากลับมีอำนาจนั้นและเป็นผู้ใช้อำนาจนั้นเสียเอง

ในลักษณะการจำแนกบุคคลออกเป็น 4 กลุ่ม หรือ 4 ระดับ ของคาล์นี จึงทำให้พอจะมองเห็นได้ว่า นักการเมืองในความหมายโดยทั่วไปคือ บุคคลประเภทที่สาม หรือผู้ที่แสวงหาอำนาจและผู้นำ ซึ่งเป็นความหมายที่มีความเข้าใจกันโดยทั่วไปมากที่สุดในปัจจุบัน หรือในอีกทัศนะหนึ่งมีความเข้าใจว่า การเมืองนั้นเกี่ยวข้องกับผู้บุคคลประเภทที่ 3 ว่าเป็นผู้ที่ฝึกฝายทาง

การเมือง (partisan politics) ส่วนบุคคลประเภทที่ 1 และ 2 นั้น เป็นผู้ที่ไม่ฝักฝ่ายทางการเมือง (nonpartisan politics) เป็นต้นไป

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542: 568) ได้ให้ความหมายไว้ว่า นักการเมือง หมายถึง ผู้ฝักใฝ่ในทางการเมือง ผู้ที่ทำหน้าที่ทางการเมือง เช่น รัฐมนตรี สมาชิกรัฐสภา

ประเภทของนักการเมือง

Silcock and Evers (1965: 84-104) ได้แบ่งกลุ่มนักการเมืองออกตามอาชีพเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆคือ

1. กลุ่มนักการเมืองที่มาจากพวกข้าราชการพลเรือนชั้นผู้ใหญ่ที่ปลดเกษียณแล้ว หรือกำลังจะปลดเกษียณ
2. นักการเมืองที่มาจากกลุ่มพ่อค่านักธุรกิจนายธนาคารและผู้ประกอบอาชีพอิสระต่างๆ เช่น นายแพทย์ ทนายความและวิศวกร เป็นต้น
3. นักการเมืองที่มาจากทหาร นายทหารที่มาเป็นนักการเมืองจะเคยดำรงตำแหน่งอยู่ในระดับสูงในกองทัพหรืออยู่หน่วยคุมกำลังรบเป็นส่วนใหญ่

ใหม่ รักหมุ่ม และ ธวัชชัย ไพจิต (2522: 149) ได้แบ่งนักการเมืองออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ประเภทอาสาหรืออุทิศตัวเต็มที่ กลุ่มนี้จะอุทิศตัวเองจะเป็นพวกที่มีความคิดและความรู้สึกที่รุนแรง เช่น ขอมรับนับถือนโยบายพรรคและหัวหน้าพรรคอย่างลึกซึ้ง จนสามารถเอาการเมืองแทนศาสนาได้ เชื่อมมั่นและหวังในระบบการเมือง พวกนักการเมืองประเภทนี้จะเป็นหัวหอกสำคัญที่เดินหน้า ได้แก่ นักการเมืองระดับหัวหน้าพรรค กรรมการบริหารพรรค หรือเลขาธิการพรรค เป็นต้น
2. ประเภทแนวร่วมหรือพันธมิตร นักการเมืองประเภทนี้มีศรัทธาและมีอุดมการณ์ทางการเมือง รองจากนักการเมืองประเภทแรก แต่จะมีระดับความเชื่อมั่นศรัทธาในระบบการเมืองลดระดับลงมาบ้างเล็กน้อย

3. ประเภทพวกมีศรัทธา สำหรับนักการเมืองประเภทนี้มีระดับความเป็นศรัทธาทางการเมืองไม่รุนแรงพอ แม้ว่าโอกาสจะอำนวยให้ก็ตาม พวกนี้จะเป็นพวกเฉื่อยชา เฉยเมยทางการเมืองแต่มีความเชื่อมั่นและมีศรัทธาในระบบการเมืองอยู่บ้าง แต่เมื่อความรู้สึกเฉื่อยชาเข้าครอบงำพวกนี้มักจะโทษคนอื่นเสมอไป

นักการเมืองที่พึงประสงค์

ลิจิต ธีระเวคิน (อ้างใน มติชน, 2544: 8) ได้กล่าวถึงนักการเมืองที่พึงประสงค์มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. นักการเมืองที่มีความรู้ ความสามารถ ซึ่งหมายความว่า เป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการปกครองบริหาร เข้าใจลึกซึ้งถึงปรัชญาการปกครองแบบประชาธิปไตย มีความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับโครงสร้างและกระบวนการทางการเมืองเข้าใจรัฐธรรมนูญกฎหมายพรรคการเมือง กฎหมายเลือกตั้งและกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับบ้านเมืองที่สำคัญที่สุดต้องบริหารงาน โดยเห็นความสามารถใช้คนให้ถูกเหมาะสมกับงาน และใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
2. ต้องเป็นบุคคลที่มีวิสัยทัศน์ มองการณ์ไกล ไม่คับแคบและดื้อรั้น ต้องเปิดกว้างรับฟังความคิดเห็นหลายๆ ฝ่าย มีประเด็นปัญหาและแนวทางการแก้ไขอย่างเฉียบขาด ไม่สุดโต่ง ไปตามสมัยนิยมหรือลูกทุ่งจนเกินเลย สามารถประสานความรู้จากที่อื่นกับภูมิปัญญาของชาติ
3. ต้องเป็นบุคคลที่มีจริยธรรมและศีลธรรม มีศีล มีสัตย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจริยธรรมและจรรยาบรรณทางการเมือง รักษาหลักการของความยุติธรรมและความถูกต้อง ไม่ทำลายหลักการปกครองแบบประชาธิปไตย ที่สำคัญที่สุดต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นประชาธิปไตย
4. ต้องสามารถอุทิศชีวิตเพื่อชาติแผ่นดิน ทุ่มเททำทุกอย่างเพื่อประโยชน์ของสังคมและประเทศชาติ รักษาและปกป้องผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะคนยากไร้ ไม่น้อยราษฎรบังหลวง มุ่งกอบโกยผลประโยชน์โดยใช้ตำแหน่งอำนาจที่ครองอยู่
5. ต้องต่อสู้ในกระบวนการทางการเมืองอย่างเที่ยงธรรม ไม่ใช้เงินซื้อเสียง ไม่ใช้เงินชักจูงพรรคจากพรรคอื่นมาเข้าพรรคตน ไม่โก่งค่าตัวเพื่อที่จะหาเงินก้อนใหญ่เข้ากระเป๋า

6. ต้องสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองที่อารยะ ไม่สร้างกระบวนการทางการเมืองแบบน้ำเน่า การพูดจาต้องมีหลักฐาน มีข้อมูล มีทฤษฎี มีเหตุผลสำคัญต้องไม่สร้างภาพอุปถัมภ์ของนักการเมืองให้ปรากฏเพราะจะทำให้ระบอบประชาธิปไตยเสื่อมความชอบธรรม

7. ต้องผูกไว้ซึ่งหลักนิติธรรม รักษาไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย ไม่ตะแบงตีความแบบศรัทธาบุญชั้ย ลูกหน้าปะจุมุก เลือกปฏิบัติ

แต่ที่สำคัญที่สุดระบบและสังคมจะต้องผลักดันให้บุคคลที่ไม่น่าพึงประสงค์ออกไปจากวงการเหลือเพียงแต่บุคคลที่น่าพึงประสงค์ไว้ทำหน้าที่แทนประชาชนพร้อมๆ กับกลไกการควบคุมไม่ให้บุคคลเหล่านี้ออกนอกกรอบ

แนวความคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น

ความหมายของการปกครองท้องถิ่น

ความหมายของการปกครองท้องถิ่น ได้มีผู้ให้ความหมายหรือคำนิยามไว้มากมายแต่ส่วนใหญ่แล้วคำนิยามเหล่านั้นต่างมีหลักการที่สำคัญคล้ายคลึงกัน จะต่างกันตรงลักษณะของการใช้อำนาจและรายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งสามารถพิจารณาได้แก่

Robson (1953: 574) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง หน่วยการปกครองซึ่งรัฐได้จัดตั้งขึ้นและให้มีอำนาจปกครองตนเอง (Autonomy) มีสิทธิตามกฎหมาย (Legal Rights) และต้องมืองค์กรที่จำเป็นในการปกครอง (Necessary Organization) เพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้สมความมุ่งหมายของการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ

Wit (1967: 101-103) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางให้อำนาจหรือกระจายอำนาจให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีอำนาจในการปกครองร่วมกันทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนในการบริหารท้องถิ่นตามหลักการที่ว่า ถ้าอำนาจการปกครองมาจากประชาชนในท้องถิ่นแล้ว รัฐบาลของท้องถิ่นก็ย่อมเป็นรัฐบาลของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน ดังนั้น การบริหารการปกครองท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องมีองค์กรของตนเอง อันเกิดจากการกระจายอำนาจของรัฐบาลกลาง โดยให้องค์กรอันมิได้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลกลางมีอำนาจในการตัดสินใจและบริหารงานภายในท้องถิ่นในเขตของตน

ดำรง ลัทธพิพัฒน์ (2508: 121) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง กระบวนการปกครองตนเอง โดยประชาชนในหน่วยชุมชน หรือหน่วยการปกครอง (Political Subdivision) ต่างๆ ที่มีอยู่ทั่วไปตามพื้นที่ของประเทศ ซึ่งเป็นหน่วยการปกครอง อาจเรียกได้ว่าเป็นหน่วยรัฐบาลท้องถิ่น

ชูศักดิ์ เทียงตรง (2518: 2-3) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางให้อำนาจหรือกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีอำนาจในการปกครองร่วมรับผิดชอบทั้งหมด หรือแต่เพียงบางส่วนในการบริหารงานท้องถิ่นตามแนวคิดที่ว่า ถ้าอำนาจการปกครองมาจากประชาชนในท้องถิ่น แล้วรัฐบาลของท้องถิ่นก็ย่อมจะเป็นรัฐบาลของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ

วิญญู อังคนารักษ์ (2519: 4) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองในรูปแบบลักษณะกระจายอำนาจการปกครองบางอย่าง ซึ่งรัฐได้มอบหมายให้ท้องถิ่นทำกันเอง เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีโอกาสปกครองและบริหารงานของท้องถิ่นด้วยตนเอง เพื่อสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ให้งานดำเนินไปอย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ตรงกับความต้องการของประชาชน โดยเหตุที่ประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมจะทราบความต้องการของท้องถิ่น ได้ดีกว่าบุคคลอื่น โดยมีเจ้าหน้าที่ ซึ่งราษฎรในท้องถิ่นได้เลือกตั้งขึ้นมาทั้งหมด หรือแต่บางส่วนมาบริหารราชการในท้องถิ่นนั้น โดยมีงบประมาณของตนเอง และมีอิสระในการบริหารงานพอสมควร

อุทัย หิรัญโต (2523: 2) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลมอบอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นหนึ่งจัดการปกครองและดำเนินกิจการบางอย่าง โดยดำเนินการกันเองเพื่อบำบัดความต้องการของตน การบริหารงานของท้องถิ่นมีการจัดเป็นองค์กร มีเจ้าหน้าที่ซึ่งประชาชนเลือกตั้งขึ้นมาทั้งหมด หรือบางส่วน ทั้งนี้มีความเป็นอิสระในการบริหารงาน แต่รัฐบาลต้องควบคุมด้วยวิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสม จะปราศจากการควบคุมของรัฐบาลได้ไม่ เพราะการปกครองท้องถิ่นเป็นสิ่งที่รัฐทำให้เกิดขึ้น

ประทาน คงฤทธิศึกษากร (2535: 11) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นระบบการปกครองที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระจายอำนาจทางการปกครองของรัฐ และโดยนัยนี้เกิดองค์กรทำหน้าที่ปกครองท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นนั้นๆ องค์กรนี้จัดตั้งและถูกควบคุมโดยรัฐบาล แต่ก็มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนเอง

จากความหมายการปกครองท้องถิ่นที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองที่รัฐบาลกระจายอำนาจให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นมีโอกาสปกครองและบริหารท้องถิ่นด้วยตนเอง อันจะนำมาซึ่งการตอบสนองความต้องการของส่วนรวมของประชาชนในท้องถิ่น เพราะประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมจะทราบความต้องการของท้องถิ่นได้ดีกว่าบุคคลอื่น โดยมีการจัดตั้งขึ้นเป็นองค์กรและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาล แต่มีอำนาจในการกำหนดคน โยบายและควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนเอง และมีตัวแทนที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนให้ทำหน้าที่บริหารท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่นสามารถจำแนกได้ดังนี้ (ชูวงศ์ เทียงตรง, 2539: 26-27)

1. ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าในการบริหารประเทศจะต้องอาศัยเงินงบประมาณเป็นหลัก หากเงินงบประมาณจำกัด ภารกิจที่จะต้องบริการให้กับชุมชนต่างๆ อาจไม่เพียงพอ ดังนั้น หากจัดให้มีการปกครองท้องถิ่น หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ ก็สามารถมีรายได้ มีเงินงบประมาณของตนเองเพียงพอที่จะดำเนินการสร้างสรรค์ความเจริญให้กับท้องถิ่นได้ จึงเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลได้เป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นการแบ่งเบาทั้งในด้านการเงิน ตัวบุคคล ตลอดจนเวลาที่ใช้ในการดำเนินการ
2. เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง เนื่องจากประเทศมีขนาดกว้างใหญ่ ความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีความแตกต่างกัน การรองรับการบริการจากรัฐบาลแต่อย่างเดียว อาจไม่ตอบสนองความต้องการที่แท้จริงและล่าช้า หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มีประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้บริหารเท่านั้น จึงจะสามารถตอบสนองความต้องการนั้นได้
3. เพื่อความประหยัด โดยที่ท้องถิ่นแต่ละแห่งมีความแตกต่างกัน สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนก็ต่างไปด้วย การจัดตั้งหน่วยการปกครองท้องถิ่นขึ้นจึงจำเป็น โดยให้อำนาจหน่วยการปกครองท้องถิ่นจัดเก็บภาษีอากร ซึ่งเป็นวิธีการหารายได้ให้กับท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้ในการบริหารกิจการของท้องถิ่น ทำให้ประหยัดเงินงบประมาณของรัฐบาลที่จะต้องจ่ายให้กับท้องถิ่นทั่วประเทศ

เป็นอันมาก และแม้จะมีการจัดสรรเงินงบประมาณจากรัฐบาลไปให้บ้าง แต่ก็มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้ อย่างเป็นรอบคอบ

4. เพื่อให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เป็นสถาบันที่ให้การศึกษารอบอบ ประชาธิปไตยแก่ประชาชน จากการที่การปกครองท้องถิ่น เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมใน การปกครองตนเองไม่ว่าจะ โดยการสมัครรับเลือกตั้ง เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นเลือกเข้าไปทำ หน้าที่ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายนิติบัญญัติของหน่วยการปกครองท้องถิ่นก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ที่ แตกต่างกันนี้ก็มีส่วนในการส่งเสริมการเรียนรู้ถึงกระบวนการปกครองระบอบประชาธิปไตยใน ระดับชาติได้เป็นอย่างดี

จากวัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่นดังกล่าว สามารถนำมาสรุปลักษณะที่สำคัญของ การปกครองท้องถิ่นได้ดังต่อไปนี้ (ประทาน คงฤทธิศึกษากร, 2535: 7-8)

1. หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะได้รับการจัดตั้งขึ้น โดยผลแห่งกฎหมายและหน่วยการ ปกครองอื่นๆ จะมีสภาพเป็นนิติบุคคล
2. หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่ได้รับการจัดตั้งขึ้น จะต้องไม่อยู่ในสายการบังคับบัญชา (Hierarchy) ของหน่วยราชการ เพราะจะต้องเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจการปกครองตนเอง (Autonomy)
3. หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้น ต้องมีองค์การที่มาจากการเลือกตั้ง (Election) โดยประชาชนในท้องถิ่นนั้นเป็นสำคัญ เพื่อแสดงถึงการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครอง ของประชาชน (Political Participation)
4. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น จะต้องมีความสามารถในการจัดเก็บรายได้ (Revenue) โดย อนุญาตจากรัฐ เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้นำมาทำนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไป
5. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ควรจะมีอำนาจในการกำหนดนโยบายและมีการควบคุม ให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนตามครรลองของการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วม ทางทางการเมืองการปกครองอย่างแท้จริง

6. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ควรมีอำนาจในการออกกฎข้อบังคับ เพื่อกำกับให้มีการปฏิบัติไปตามนโยบายหรือความต้องการแห่งท้องถิ่นได้ แต่ทั้งนี้กฎข้อบังคับทั้งปวงย่อมไม่ขัดต่อกฎหมายหรือข้อบังคับอื่นๆ ของรัฐ

7. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น เมื่อได้รับการจัดตั้งแล้วยังอยู่ในความรับผิดชอบและอยู่ในการกำกับดูแลจากรัฐ เพื่อประโยชน์และความมั่นคงแห่งรัฐและประชาชนในส่วนรวม

องค์ประกอบการปกครองท้องถิ่น

ระบบการปกครองท้องถิ่นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้ (อุทัย หิรัญโต, 2523: 22)

1. สถานะตามกฎหมาย (Legal State) หมายความว่า หากประเทศใด กำหนดเรื่องการปกครองท้องถิ่นไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศ การปกครองท้องถิ่นในประเทศนั้นจะมีความเข้มแข็งกว่าการปกครองท้องถิ่นที่จัดตั้งโดยกฎหมายอื่น เพราะข้อความที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนั้นเป็นการแสดงให้เห็นว่า ประเทศนั้นมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

2. พื้นที่และระดับ (Area and Level) ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีหลายประการ เช่น ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ เชื้อชาติ และความสำนึกใน 2 ระดับ คือ หน่วยการปกครองท้องถิ่นขนาดเล็กและขนาดใหญ่ สำหรับขนาดของพื้นที่จากการศึกษาขององค์การสหประชาชาติ โดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) องค์การศึกษาวิทยาาสตร์และวัฒนธรรม (UNESCO) องค์การอนามัยโลก (WHO) และสำนักกิจการสังคม (Bureau of Social Affair) โดยให้ความเห็นว่าหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่สามารถให้บริการและบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพได้ควรมีประชากรประมาณ 50,000 คน แต่ก็ยังมีปัจจัยอื่นที่จะต้องพิจารณาด้วย เช่น ประสิทธิภาพในการบริหาร รายได้ และบุคลากร เป็นต้น

3. การกระจายอำนาจและหน้าที่ การที่จะกำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ที่มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับนโยบายทางการเมือง และการปกครองของรัฐบาลเป็นสำคัญ

4. องค์การนิติบุคคลจัดตั้งขึ้น โดยผลแห่งกฎหมายแยกจากรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติ มีขอบเขตการปกครองที่แน่นอน มีอำนาจในการกำหนดนโยบายออกกฎข้อบังคับควบคุมให้มีการปฏิบัติตามนโยบายนั้นๆ

5. การเลือกตั้ง สมาชิกองค์การหรือคณะผู้บริหาร ต้องได้รับเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อแสดงถึงการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประชาชน โดยเลือกผู้บริหารท้องถิ่นของตนเอง

6. มีอิสระในการปกครองตนเอง สามารถใช้ดุลยพินิจของตนเองในการปฏิบัติกิจการภายในขอบเขตของกฎหมาย โดยไม่ต้องขออนุมัติจากรัฐบาลกลาง และไม่อยู่ในสายการบังคับบัญชาของหน่วยงานทางราชการ

7. งบประมาณของตนเองมีอำนาจในการจัดเก็บรายได้ การจัดเก็บภาษีตามขอบเขตที่กฎหมายให้อำนาจในการจัดเก็บ เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะทำนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

8. การควบคุมดูแลของรัฐ เมื่อได้รับการจัดตั้งขึ้นแล้ว ยังคงอยู่ในการกำกับดูแลจากรัฐเพื่อประโยชน์และความมั่นคงของรัฐและประชาชน โดยส่วนรวม โดยการมีอิสระในการดำเนินงานให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ทั้งนี้ มิได้หมายความว่ามิอิสระเต็มที่ทีเดียว คงหมายถึงเฉพาะอิสระในการดำเนินการเท่านั้น เพราะมิฉะนั้นแล้วท้องถิ่นจะกลายเป็นรัฐอธิปไตยไป

แนวความคิดเกี่ยวกับจริยธรรม

ความหมายเกี่ยวกับจริยธรรม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ให้ความหมายของจริยธรรม ว่าธรรมที่เป็นข้อประพฤติปฏิบัติ ศีลธรรม กฎศีลธรรม

มีผู้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

Kohlberg (1969) ให้ความหมายของจริยธรรมว่า หมายถึง การปรับพฤติกรรมให้เข้ากับกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานของความประพฤติที่ถูกต้องหรือดีงาม ซึ่งเป็นความประพฤติที่เป็นที่ยอมรับของสังคม โดยที่บุคคลจะนำมาปฏิบัติจนกลายเป็นพฤติกรรมของตนเองในที่สุด

ซัตติยา วรรณสูตร (2547) ให้ความหมายว่า จริยธรรม คือ คุณธรรมที่แสดงออกทางกาย วาจา ใจ ในลักษณะที่ดีงาม ถูกต้อง สอดคล้องกับค่านิยม และกฎเกณฑ์ทางสังคมจริยธรรมจึงเป็นเรื่องสำคัญในการดำรงชีวิตที่เกิดประโยชน์แก่ตนเอง และผู้อื่นซึ่งอยู่ร่วมกันในสังคม จริยธรรมเป็นแนวทางในการกำหนดความประพฤติ หรือพฤติกรรมที่ถูกต้อง เหมาะสมที่ดีที่ควร โดยมีหลักการมาจากปรัชญา ศาสนา คำสั่งสอน ที่ถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สุภาษิต คำพังเพย

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538) ให้ความหมายว่า จริยธรรม หมายถึง ลักษณะทางสังคม หลายลักษณะของมนุษย์ที่รวมไปถึงระบบพฤติกรรมทางสังคม อันได้แก่ ระบบการทำความดี ละเว้นความชั่ว ซึ่งเป็นลักษณะของความถูกต้องเหมาะสมที่สังคมต้องการ

วิทย์ วิศวเวทย์ (2538) ให้ความหมายว่า จริยธรรม หมายถึง เรื่องเกี่ยวกับการวินิจฉัย แยกแยะเกี่ยวกับคุณค่าของความประพฤติในสังคมว่าพฤติกรรมอย่างไร ถือว่าถูกต้องหรือดี หรือ ความประพฤติ และพฤติกรรมอย่างไรถือว่าผิดหรือไม่ดี โดยมีการกำหนดไว้เป็นมาตรฐาน

จากความหมายของ “จริยธรรม” ที่นักวิชาการได้ให้ไว้ สามารถสรุปได้ว่า จริยธรรม หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตนในลักษณะที่ถูกต้องดีงาม ตามหลักศีลธรรม ค่านิยม และกฎเกณฑ์ทางสังคม

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg

Kohlberg (1969) ได้จำแนกพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระดับ ๆ ละ 2 ชั้น ซึ่งจะมี ความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับก่อนเกณฑ์ พบในเด็กอายุ 2-20 ปี ในระดับนี้เป็นการตัดสินใจเลือกกระทำในสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ไม่คำนึงถึงผู้อื่น แบ่งเป็น 2 ชั้น คือ

ขั้นที่ 1 การหลบหนีมิให้ตนเองถูกลงโทษ บุคคลจะเลือกกระทำหรือไม่ กระทำสิ่งใด เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ตนเองถูกลงโทษทางกาย จะยอมทำตามคำสั่งผู้มีอำนาจเหนือตน โดยไม่มีเงื่อนไข ในขั้นนี้ พบในเด็กอายุ 2-7 ปี

ขั้นที่ 2 การแสวงหารางวัล บุคคลเลือกกระทำในสิ่งที่จะนำความพอใจมาให้ตนเองนั้น ต้องการแลกเปลี่ยนจากสิ่งที่ตนกระทำโดยมุ่งการตอบแทนทางกายใจและวัตถุมากกว่านามธรรม และไม่คำนึงถึงความถูกต้องของสังคม พบในเด็กอายุ 7-10 ปี

ระดับที่ 2 ระดับตามเกณฑ์ พบในผู้ที่มีอายุ 10-16 ปี ในระดับนี้ บุคคลจะกระทำตาม กฎเกณฑ์ของกลุ่มย่อย ๆ ของตน เช่น ทำตามความคาดหวังของครอบครัว เลียนแบบหรือคล้อยตาม บุคคลในกลุ่ม โดยไม่คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นในขณะนั้นและผลที่จะตามมาภายหลังแบ่งเป็น 2 ชั้น คือ

ขั้นที่ 3 การทำตามผู้อื่นที่ตนเห็นชอบ มักทำตามการชักจูงของผู้อื่น เพื่อคงไว้ซึ่ง ความสัมพันธ์อันดี พบในวัยรุ่นตอนต้น อายุ 10-13 ปี

ขั้นที่ 4 การทำตามหน้าที่ของสังคม บุคคลจะรู้ถึงบทบาทหน้าที่ของตนในฐานะที่เป็น หน่วยหนึ่งของสังคม จึงถือว่าตนมีหน้าที่ทำตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมกำหนด พบในผู้ที่มีอายุ 13-16 ปี

ระดับที่ 3 ระดับเหนือกฎเกณฑ์ เป็นระดับที่ต้องตัดสินใจขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยการนำมา พิจารณาไตร่ตรองด้วยตนเอง เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าสิ่งใดสำคัญมากกว่ากันก็จะปฏิบัติตามนั้น ระดับนี้แบ่งเป็น 2 ชั้น คือ

ขั้นที่ 5 การกระทำตามข้อตกลงของสังคมและคำมั่นสัญญา ในขั้นนี้บุคคลจะให้ความสำคัญของคนหมู่มาก ไม่ทำตนให้ละเมิดผู้อื่น สามารถควบคุมตนเอง เคารพตนเอง ให้รางวัล และลงโทษตนเองได้ เช่น เกิดความละเอียดหรือภาคภูมิใจในการกระทำของตนเอง โดยไม่เกี่ยวกับการควบคุมจากภายนอกหรือบุคคลอื่น มีพฤติกรรมที่ถูกต้องเป็นไปตามค่านิยมส่วนตัว โดยผสมผสานมาตรฐานการยอมรับจากสังคม พบในกลุ่มบุคคลที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป ได้แก่ วัยรุ่นตอน ปลายและผู้ใหญ่

ชั้นที่ 6 ยึดหลักอุดมคติสากล เป็นจริยธรรมขั้นสูงสุด แสดงถึงการมีความรู้เป็นสากล นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ในสังคมของตน มีความเคารพในความเป็นมนุษย์ของแต่ละคน และมีคติประจำใจในการเกรงกลัวต่อบาป

จากขั้นตอนของพัฒนาการทางจริยธรรมข้างต้น จะเห็นว่าพัฒนาทางคุณธรรมจริยธรรมนั้น ไม่ใช่การรับรู้จากการพร่ำสอนของผู้อื่นโดยตรง แต่เป็นการผสมผสานระหว่างความรู้เกี่ยวกับบทบาทของตนเองต่อผู้อื่น รวมทั้งข้อเรียกร้องและกฎเกณฑ์ของกลุ่มต่าง ๆ การพัฒนาทางด้านจริยธรรมจะเป็นไปตามขั้นตอนเมื่อบุคคลได้รับประสบการณ์ทางสังคมใหม่ ๆ และเมื่อสามารถเข้าใจความหมายได้ดียิ่งขึ้น โดยที่การขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ถือเป็นกระบวนการหนึ่งที่ทำให้บุคคลได้รับรู้เกี่ยวกับบทบาทของตนและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางสังคม ที่จะทำให้มีพัฒนาการทางคุณธรรม จริยธรรม ในระดับที่สูงยิ่งขึ้น

ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมของ ดวงเดือน พันธมนาวิน

ดวงเดือน พันธมนาวิน (2538) แบ่งจริยธรรม เป็น 4 ลักษณะกล่าวคือ

1. ความรู้เชิงจริยธรรม คือ ความรู้ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนสืบทอดกันมาในสังคมว่าสิ่งใดควรทำเพื่อให้เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ และสิ่งใดไม่ควรทำเพราะเป็นสิ่งไม่ดี ไม่เหมาะสม
2. เหตุผลทางจริยธรรม ได้แก่ เหตุผลที่ผู้กระทำใช้อธิบายถึงสิ่งที่เขาทำว่ามีอะไร เป็นเหตุจูงใจให้เขาทำสิ่งนั้น ๆ ลงไป เหตุผลของการกระทำที่สอดคล้องเป็นที่ยอมรับของสังคมยอมทำให้พฤติกรรมเป็นที่ยอมรับไปด้วย แต่บางครั้งเหตุผลส่วนตัวอาจขัดแย้งกับความรู้สึกของคนส่วนใหญ่ได้ การให้เหตุผลจึงขึ้นอยู่กับสถานการณ์และจังหวะเวลาด้วย เช่น การทำแท้งมักไม่เป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่ แต่การทำแท้งเพื่อรักษาชีวิตของมารดา อาจเป็นที่ยอมรับได้
3. ทักษะคิดเชิงจริยธรรม หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ว่าเป็นสิ่งที่สมควรหรือไม่ เห็นด้วยในพฤติกรรมนั้น ๆ หรือไม่ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะสอดคล้องกับค่านิยมในสังคมนั้น ๆ

4. พฤติกรรมเชิงจริยธรรม ได้แก่ การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือความประพฤติในสิ่งที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเห็นว่าถูกต้อง หรือนิยมชมชอบ เช่น การทำงานอย่างซื่อสัตย์ต่อด้านไม่ประพฤติในสิ่งที่สังคมเห็นว่าผิด

นอกจากนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538) ยังได้อธิบายว่า คนที่พฤติกรรมของคนดีและคนเก่งนั้น มีลักษณะทางจิตใจที่สำคัญ 5 ประการ โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนดี และคนเก่ง เหมือนผลไม้บนต้น เช่น ผลมะม่วง การที่จะได้ผลมะม่วงดก ผลใหญ่ หวานอร่อย นั้น ลำต้นและรากจะต้องสมบูรณ์ โดยทำการเปรียบเทียบลักษณะทางจิตใจ 5 ประการ ว่าเปรียบเสมือนส่วนลำต้นของต้นไม้จริยธรรม ซึ่งเป็นสาเหตุของพฤติกรรม คือ

1. ทศนคติ คุณธรรม ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของคนดี และคนเก่ง คือ มีความพอใจและเห็นความสำคัญของความดีงาม เห็นโทษของความชั่วร้ายต่าง ๆ มีความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมที่ยึดคุณธรรมเป็นหลัก

2. เหตุผลเชิงจริยธรรม หรือการเห็นแก่ผู้อื่น ส่วนรวมประเทศชาติ และหลักสากลมากกว่าการเห็นแก่ตัว

3. ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน สามารถคาดการณ์ไกลและสามารถควบคุมตนให้อดได้รอได้อย่างเหมาะสม

4. ความเชื่ออำนาจในตน เชื่อว่า ผลที่เกิดขึ้นเป็นเพราะการกระทำของตนเอง มากกว่าเกิดจากความบังเอิญ โชคเคราะห์ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์

5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือความมุ่งมั่นบากบั่น ฝ่าฟันอุปสรรค ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน

ลักษณะทางจิตใจ 5 ประการนี้ หากมีมากในบุคคลใด บุคคลนั้นจะมีพฤติกรรมของคนดี และคนเก่งอย่างสม่ำเสมอ แต่ถ้าขาดลักษณะหลายประการมากเท่าใด บุคคลนั้นก็จะเป็นผู้ที่ไม่สามารถเป็นคนดีและคนเก่งได้มากเท่านั้น

สำหรับลักษณะพื้นฐานทางจิตใจ 3 ประการ ซึ่งเปรียบเสมือนรากสำคัญของต้นไม้ จริยธรรมที่ขอป้ชหาอาหารเพื่อเลี้ยงลำต้นได้อย่างเต็มที่ ได้แก่

1. สติปัญญา คือ ความเฉลียวฉลาดเหมาะสมกับอายุ รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง รู้จักคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เมื่อเป็นผู้ใหญ่ก็มีความสามารถทางความคิดที่เป็นนามธรรมขั้นสูงได้

2. ประสพการณ์ทางสังคมสูง หมายถึง การเข้าใจมนุษย์และสังคม ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางกายภาพ รู้ว่าการกระทำของตนจะส่งผลกระทบต่อทั้งทางดีและไม่ดีแก่ผู้อื่นอย่างไรบ้าง รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา

3. สุขภาพจิตดี คือ การมีความวิตกกังวลน้อย หรือในปริมาณที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ ฉะนั้น บุคคลที่มีลักษณะทั้ง 3 ประการ ดังกล่าวในปริมาณสูง เหมาะสมกับอายุจึงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมที่จะพัฒนาลักษณะจิตใจทั้ง 5 ประการที่เป็นลำดับของต้นไม้

นอกจากนี้ มีนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงจริยธรรมที่สำคัญและสมควรได้รับการพัฒนาของคนไทย ดังนี้

กระมล ทองธรรมชาติ (2535 อ้างใน มัลลวีร์ อุดลวัฒน์ศิริ และคณะ, 2549) เสนอว่า คุณธรรมและจริยธรรมที่ควรปลูกฝังให้แก่ประชาชน 5 ลำดับแรก คือ

- 1) เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
- 2) มีระเบียบวินัย
- 3) มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่
- 4) มีความซื่อสัตย์สุจริต
- 5) มีความเสียสละเพื่อส่วนรวม

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2547 อ้างใน มัลลวีร์ อุดลวัฒน์ศิริ และคณะ, 2549) ได้ศึกษา ลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ พบว่า คุณลักษณะสำคัญของคนไทยที่พึงประสงค์มี 10 ประการ เรียงตามลำดับความสำคัญ ดังนี้ คือ

- 1) มีความสามารถในการคิด
- 2) มีคุณธรรม ซื่อสัตย์ และรักความถูกต้อง
- 3) ร่างกายแข็งแรง สุขภาพดี และสูงใหญ่
- 4) รักการเรียนรู้
- 5) มีสุขภาพจิตดี
- 6) ขยัน อดทน ทุ่มเท ทำงานหนัก
- 7) มีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม
- 8) มีระเบียบวินัย
- 9) รู้รอบด้านและเท่าทันสถานการณ์
- 10) เห็นคุณค่าในเอกลักษณ์ไทย

ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า จริยธรรมที่ได้รับการกล่าวถึงตรงกันเป็นจริยธรรมที่พึงประสงค์ คือ มีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์สุจริต และความขยันอดทน

แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ในบทความเรื่อง “บทบัญญัติ 10 ประการ จริยธรรมนักการเมือง” (วันที่ 6 พฤศจิกายน 2550) ได้กล่าวถึงจริยธรรมของนักการเมืองไว้ ดังนี้

1. นักการเมืองต้องร่วมกันรับใช้ประชาชน รับใช้ประเทศชาติ โดยต้องยึดถือผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตน
2. นักการเมืองต้องเตือนกันอย่างสม่ำเสมอ โดยแลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์ชีวิตเพื่อป้องกันไม่ให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดสำคัญตนเองผิด ทั้งโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ
3. นักการเมืองต้องมีทัศนคติที่ดีต่อประชาชน และศรัทธาในระบอบประชาธิปไตยเพื่อรักษาไว้ซึ่งกระบวนการประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
4. นักการเมืองต้องมีความชอบธรรมทางการเมือง ทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ โดยตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดีงามของประชาชน

5. นักการเมืองต้องส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้เท่าทัน และแยกแยะความแตกต่างระหว่างนักการเมืองกับนักเลือกตั้งได้

6. นักการเมืองต้องพูดความจริง พูดอย่างมีเหตุผล ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมและกล้าพูดเพื่อความถูกต้องชอบธรรม

7. นักการเมืองต้องไม่ลุ่มหลงในลาภ ยศ สรรเสริญ และเชื่อในกฎแห่งกรรมที่ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”

8. นักการเมืองต้องแสดงตนเป็นแบบอย่างของความกตัญญูทดทวยอย่างสม่ำเสมอ และสำนึกในวิชาชีพที่อาศัยเลี้ยงชีวิตตัวเองและครอบครัว ด้วยความซื่อสัตย์ ความ پاکเพียร ความอดทน และความเสียสละ

9. นักการเมืองต้องกล้าพูดคำว่า “ไม่” ทุจริต ไม่ซื่อเสียง และไม่ทอดทิ้งอุดมการณ์ทางการเมือง

10. นักการเมืองต้องไม่กล่าวโทษใครเพื่อชิงความได้เปรียบ ควรมีส่วนร่วมในการเมืองอย่างโปร่งใส เพื่อให้การเลือกตั้งมีความสุจริต เทียงธรรม

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ. 2551

มาตรา 279 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้มาตรฐานทางจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่ละประเภทให้เป็นไปตามประมวลจริยธรรมที่กำหนดขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 11(8) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 นายกรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงวางระเบียบเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมืองไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ.2551”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ.2551 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ.2543

ข้อ 4 ในระเบียบนี้

“ข้าราชการการเมือง” หมายความว่า นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และข้าราชการการเมืองอื่นที่นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีแต่งตั้งตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

ข้อ 5 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามระเบียบนี้

หมวด 1

ค่านิยมหลักของข้าราชการการเมือง

ข้อ 6 ข้าราชการการเมืองมีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย รักษาประโยชน์ส่วนรวม ยึดหลักธรรมาภิบาล โดยจะต้องยึดมั่นในค่านิยมหลัก ดังนี้

(1) ยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(2) ยึดมั่นในคุณธรรมและจริยธรรม

(3) มีจิตสำนึกที่ดี ซื่อสัตย์ สุจริต และรับผิดชอบ

(4) ยึดถือประโยชน์ของประเทศชาติเหนือกว่าประโยชน์ส่วนตนและไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อน

(5) ยืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นธรรม และถูกกฎหมาย

(6) ให้บริการแก่ประชาชนด้วยความรวดเร็ว มีธรรมาภิบาล และไม่เลือกปฏิบัติ

- (7) ให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนอย่างครบถ้วน ถูกต้อง และไม่บิดเบือนข้อเท็จจริง
- (8) มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน รักษามาตรฐาน มีคุณภาพ โปร่งใส และตรวจสอบได้
- (9) ยึดมั่นในหลักจรรยาบรรณการเป็นข้าราชการเมืองที่ดี

หมวด 2

มาตรฐานทางจริยธรรมของข้าราชการการเมือง

ข้อ 7 ข้าราชการการเมืองต้องจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และเป็นแบบอย่างที่ดีในการเคารพและรักษาระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ข้อ 8 ข้าราชการการเมืองต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ

ข้อ 9 ข้าราชการการเมืองต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการเป็นพลเมืองดี การเคารพและปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

ข้อ 10 ข้าราชการการเมืองต้องปฏิบัติตนอยู่ในกรอบจริยธรรม คุณธรรมและศีลธรรมทั้งโดยส่วนตัวและโดยหน้าที่ความรับผิดชอบต่อสาธารณชน ทั้งต้องวางตนให้เป็นที่เชื่อถือศรัทธาของประชาชน

ข้อ 11 ข้าราชการการเมืองต้องเคารพสิทธิ เสรีภาพส่วนบุคคลของผู้อื่น ไม่แสดงกิริยาหรือใช้วาจาอันไม่สุภาพ อาฆาตมาดร้าย หรือใส่ร้ายหรือเลียดสีบุคคลใด

ข้อ 12 ข้าราชการการเมืองต้องมีอุดมการณ์ในการทำงานเพื่อประเทศชาติ และต้องถือเอาผลประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชนเป็นสิ่งสูงสุด

ข้อ 13 ข้าราชการการเมืองต้องรับใช้ประชาชนอย่างเต็มความสามารถด้วยความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ สุจริต เสียสละ เป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติและปราศจากอคติ

ข้อ 14 ข้าราชการการเมืองต้องไม่ใช้หรือยินยอมให้ผู้อื่นใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นข้าราชการการเมืองไปแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ในทางทรัพย์สินหรือไม่ก็ตาม

ข้อ 15 ข้าราชการการเมืองต้องไม่ใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นข้าราชการการเมืองเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงการบรรจุ แต่งตั้ง ย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง และเลื่อนขึ้นเงินเดือนของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่รัฐถือหุ้นใหญ่หรือราชการส่วนท้องถิ่นหรือให้บุคคลดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย

ข้อ 16 ข้าราชการการเมืองต้องไม่ยินยอมให้คู่สมรส ญาติสนิท บุคคลในครอบครัวหรือผู้ใกล้ชิดก้าวก่ายหรือแทรกแซงการปฏิบัติหน้าที่ของตนหรือของผู้อื่น และต้องไม่ยินยอมให้ผู้อื่นใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตนโดยมิชอบ

ข้อ 17 ข้าราชการการเมืองต้องระมัดระวังมิให้การประกอบวิชาชีพ อาชีพหรือการงานอื่นใดของผู้สมรส ญาติสนิท หรือบุคคลในครอบครัวของตนมีลักษณะเป็นการกระทบกระเทือนต่อความเชื่อถือศรัทธาของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของตน

ข้อ 18 ข้าราชการการเมืองต้องรักษาความลับของราชการ เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย

ข้อ 19 ข้าราชการการเมืองต้องยึดมั่นในกฎหมายและค่านิยมถึงระบบคุณธรรมในการแต่งตั้งผู้สมควรดำรงตำแหน่งต่างๆ

ข้อ 20 ข้าราชการการเมืองซึ่งพ้นจากตำแหน่งแล้ว ต้องไม่นำข้อมูลข่าวสารอันเป็นความลับของราชการซึ่งตนได้มาในระหว่างอยู่ในตำแหน่งไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรเอกชน ทั้งนี้ ภายในกำหนดระยะเวลาสองปีนับจากวันที่พ้นจากตำแหน่ง

ข้อ 21 ข้าราชการการเมืองต้องเปิดเผยข้อมูลการทุจริต การใช้อำนาจในทางที่ผิด การฉ้อฉล หลอกลวง หรือการกระทำอื่นใดที่ทำให้ราชการเสียหายต่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ

ข้อ 22 ข้าราชการการเมืองต้องไม่เรียกร้องของขวัญ ของกำนัล หรือประโยชน์อื่นใดจากบุคคลอื่น เพื่อประโยชน์ต่างๆ อันอาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ของตน และจะต้องดูแลให้คู่สมรส ญาติสนิท หรือบุคคลในครอบครัวของตนปฏิบัติเช่นเดียวกันด้วย

ข้อ 23 ข้าราชการการเมืองต้องปฏิบัติต่อองค์กรธุรกิจที่ติดต่อทำธุรกิจกับหน่วยงานของรัฐตามระเบียบและขั้นตอนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ

ข้อ 24 ข้าราชการการเมืองพึงพบปะเยี่ยมเยียนประชาชนอย่างสม่ำเสมอ เอาใจใส่ทุกชั้นทุกวัย และรับฟังเรื่องราวร้องทุกข์ของประชาชนและริบหาทางช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ

ข้อ 25 ข้าราชการการเมืองต้องไม่ใช้บิดเบือนข้อมูลข่าวสารของราชการเพื่อให้เกิดความเข้าใจผิดหรือเพื่อผลประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่น

ข้อ 26 ข้าราชการการเมืองต้องรักษาทรัพย์สินของราชการและใช้ทรัพย์สินของราชการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์นั้นๆ เท่านั้น

ข้อ 27 ข้าราชการการเมืองต้องไม่ประพฤติตนอันอาจก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติภูมิของชาติ

ข้อ 28 ข้าราชการการเมืองต้องไม่คบหาหรือให้การสนับสนุนแก่ผู้ประพฤติผิดกฎหมาย หรือผู้มีความประพฤติหรือมีชื่อในทางเสื่อมเสีย เช่น ผู้เปิดบ่อนการพนันหรือผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอันอาจกระทบกระเทือนต่อความเชื่อถือศรัทธาของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของตน

ข้อ 29 ข้าราชการการเมืองต้องแสดงความรับผิดชอบตามควรแก่กรณีเมื่อปฏิบัติหน้าที่บกพร่องหรือปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรง

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฐิฎินันท์ ธรรมโชติ (2542) ได้ศึกษาเรื่องประมวลจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผลการวิจัย พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีปัญหาในด้านการกระทำผิดจริยธรรมมากมาย ซึ่งมีสาเหตุมาจากกระบวนการเลือกตั้งที่ไม่สุจริต ขาดการตรวจสอบ บทบัญญัติของกฎหมายไม่ครอบคลุม

ขาดองค์การในการตรวจสอบและควบคุม ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิดมาตรฐาน จริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองของต่างประเทศ และจริยธรรมของวิชาชีพต่างๆ ในประเทศมาศึกษาถึงความเป็นไปได้และความเหมาะสม โดยการจัดให้มีการประมวลจริยธรรมสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และองค์กรที่จะควบคุมดูแล เพื่อให้ได้บุคคลที่พร้อมไปด้วยคุณธรรมและจริยธรรมอันจะส่งผลต่อการพัฒนาทางการเมืองและประเทศต่อไป

จาดุรงค์ สุวรรณน้อย (2544) ศึกษาเรื่องนักการเมืองที่พึงประสงค์ในทัศนคติของข้าราชการกรมสรรพสามิต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ข้าราชการกรมสรรพสามิต ส่วนกลาง จำนวน 400 คน พบว่า คุณลักษณะของนักการเมืองที่พึงประสงค์ในระบบการเมืองไทย 5 ประการแรก คือ มีhiri โดดเด่น มีขันติธรรม มีศีลธรรมในครอบครัว มีมนุษยสัมพันธ์ และมีเมตตาธรรม โดยทัศนคติที่มีต่อการทำความดี และทัศนคติต่อคุณลักษณะนักการเมืองที่พึงประสงค์ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทัศนคติต่อระบอบประชาธิปไตย ระดับตำแหน่งและระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อคุณลักษณะนักการเมืองที่พึงประสงค์ แต่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการทำความดีในสังคมไทย

จิราภรณ์ พิรทรัพย์ (2544) ศึกษาเรื่องนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนคติของข้าราชการกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ทั้งที่สำนักงานเขตและส่วนกลาง จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในระดับสูง ตัวแปรด้านอายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการรับราชการรายได้ ทัศนคติที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย และทัศนคติที่มีต่อการทำความดีในสังคมไทย มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ส่วนตัวแปรด้านเพศ สถานภาพการสมรส สาขาวิชาที่ศึกษา และระดับตำแหน่ง ไม่มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

ชาตรี จันทร์พิทักษ์ (2544) ศึกษาเรื่องคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ ข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน พบว่า ข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีอันประกอบด้วย คุณสมบัติด้วยคุณธรรม จริยธรรม และคุณสมบัติด้านความรู้ความสามารถในระดับสูง ตัวแปรด้านระดับชั้นยศ และทัศนคติต่อการทำความดีในสังคมไทย มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี ส่วนตัวแปรด้านระดับการศึกษา อายุ เวลารับราชการ และทัศนคติต่อระบอบประชาธิปไตย ไม่มีผลต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี

พงษา สังข์มูรินทร์ (2544) ได้ศึกษาเรื่องนักรการเมืองที่ดีในทัศนคติของเจ้าอาวาสในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เจ้าอาวาสในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 345 รูป ผลการวิจัยพบว่า เจ้าอาวาสในเขตกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติในเชิงบวกต่อนักรการเมืองที่ดีอยู่ในระดับปานกลาง อายุ อายุพรรษา และระยะเวลาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส ทัศนคติต่อการทำดีในสังคมไทย คุณลักษณะของนักรการเมืองที่ดีด้านจริยธรรม และทัศนคติต่อระบอบประชาธิปไตยมีผลต่อทัศนคติต่อนักรการเมืองที่ดี คุณสมบัติของนักรการเมืองที่ดี 5 ประการแรก คือ มีหิริ โอตตัปปะ มีขันติธรรม ซื่อสัตย์ต่อคู่สมรส ยึดมั่นในศีลธรรมอันดีของระบบครอบครัวและมีมนุษยสัมพันธ์

ภิกษุกี กัลยามิตร (2545) ศึกษาเรื่องคุณธรรมของนักรการเมือง : ศึกษาจากทัศนะของข้าราชการกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่ปฏิบัติหน้าที่ภายในศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร 1 จำนวน 331 คน พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของนักรการเมืองอยู่ในระดับสูง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักรการเมือง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ส่วนปัจจัยด้านอายุ สถานภาพ ระยะเวลาการทำงาน และอัตราเงินเดือน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักรการเมือง

นิภาพร กฤษณะเสรณี (2547) ศึกษาเรื่องนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนะของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี จำนวน 121 คน ผลการวิจัยพบว่า นักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนะของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี อยู่ในระดับมาก ส่วนความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับปานกลาง และความคิดเห็นที่มีต่อคุณลักษณะของคนดีอยู่ในระดับมาก มีผลทำให้ทัศนะของพนักงานเทศบาลที่มีต่อนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน สำหรับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง และสายงานที่รับผิดชอบของพนักงานเทศบาล ทำให้ทัศนะของพนักงานเทศบาลที่มีต่อนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกัน

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล (2548) ได้ศึกษาวิเคราะห์คุณธรรมจริยธรรมที่มีผลต่อการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล จุดเด่นในการบริหารงานที่ทำให้้องค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้รับรางวัลที่ 1 ประเภทการบริหารจัดการที่ดี ประจำปี 2547 ได้แก่ การบริหารจัดการด้วยความซื่อสัตย์ การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการเพื่อสร้างโปร่งใส ทั้งในการจัดซื้อจัดจ้าง การเปิดเผยข้อมูลผลการดำเนินงาน การใช้จ่ายงบประมาณในรูปแบบของรายงานผลการดำเนินงานประจำปี ตลอดจน

การดำเนินโครงการที่สร้างสรรค์โดยยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียงทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถประหยัดงบประมาณได้ โดยการขอวัสดุที่หน่วยงานราชการหรือท้องถิ่นใช้ประโยชน์คุณธรรมจริยธรรมที่ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลนำมาใช้ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความโปร่งใส พรหมวิหารสี่ และความเสียสละ สำหรับความคิดเห็นของข้าราชการและพนักงานที่มีต่อพฤติกรรมการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในภาพรวม พบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลมีการปฏิบัติงานตามหลักคุณธรรม ความโปร่งใสและความรับผิดชอบในภาพรวมในระดับมากถึงมากที่สุด คือ การปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการและประชาชน รองลงมาพร้อมที่จะรับผิดชอบเมื่อทำงานผิดพลาดและยินดีแก้ไขและการรักษาผลประโยชน์ให้แก่ผู้รับบริการทุกคนเท่าที่จะทำได้ ในจำนวนที่เท่ากัน นอกจากนี้ข้าราชการและพนักงานเห็นว่าเรื่องที่คุณคลากรถูกร้องเรียนว่าทุจริตและประพฤติมิชอบ มีอยู่ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

นางลักษณ์ วิรัชชัย และคณะ (2549) ได้ทำการสำรวจและสังเคราะห์ตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรม ผลการวิจัยพบว่า 1) ในภาพรวม สภาพการพัฒนาตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรมของไทยมีความก้าวหน้าช้ากว่าต่างประเทศ 2) การดำเนินงานเกี่ยวกับการเฝ้าระวังระดับคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยยังขาดระบบที่มีการเชื่อมโยงเครือข่ายทั้งในระดับจุลภาคและมหภาค 3) ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรได้มีการร่วมมือร่วมพลังกันพัฒนาระบบการเฝ้าระวังระดับคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทย ให้เป็นรูปธรรม และมีมาตรการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมที่ชัดเจน ผลการจัดอันดับความสำคัญของตัวบ่งชี้คุณธรรมจริยธรรม 1) ความซื่อสัตย์สุจริต 2) ความรับผิดชอบ 3) ความมีสติสัมปชัญญะ 4) ความขยันหมั่นเพียร 5) ความมีวินัย 6) ความอดทน 7) ความมุ่งผลสัมฤทธิ์ 8) ความยุติธรรม 9) ความเป็นกัลยาณมิตร 10) ความสามัคคี 11) ความกตัญญูกตเวที 12) ฉันทะ 13) ความประหยัด 14) ความเป็นอิสระ ผลของจัดอันดับกลุ่มวิชาชีพ/อาชีพที่ควรตระหนักและปฏิบัติตนให้อยู่ในกรอบคุณธรรมจริยธรรมมากที่สุด 5 อันดับแรก 1) นักการเมือง/ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง 2) ทนายความ/ผู้พิพากษา/พศคิ 3) ทหาร/ตำรวจ 4) ครู/อาจารย์ และ 5) แพทย์/ทันตแพทย์/เภสัชกร/พยาบาล

จากแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาจึงใคร่ขอกำหนดกรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา โดยตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จะทำการศึกษาในเรื่องปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ สมรส ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาทำงาน และอัตราเงินเดือน รวมทั้งขอทำการศึกษาในส่วนของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองและความรู้ความเข้าใจทางด้านการเมืองการปกครองท้องถิ่น ส่วนตัวแปรตามในด้านคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ผู้ศึกษาใคร่ขอกำหนด

คุณธรรมของนักการเมืองตามมาตรฐานทางจริยธรรมของข้าราชการการเมืองที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ.2551 จำนวน 23 ข้อ

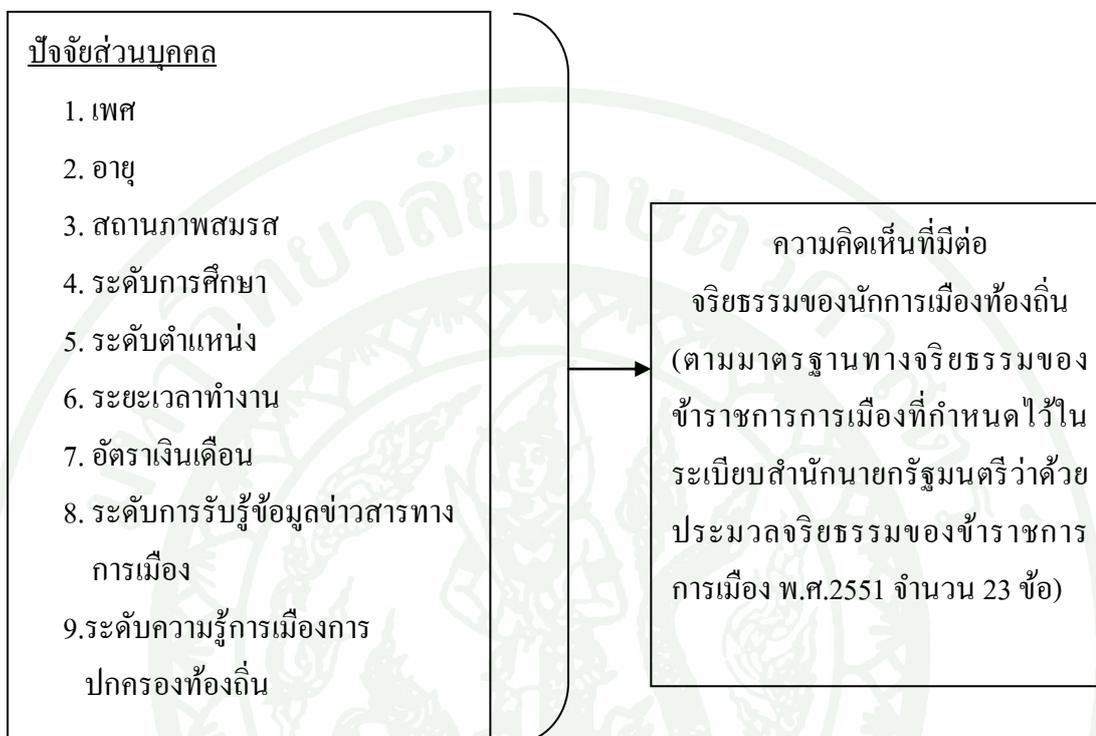
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ประกอบด้วย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาทำงาน อัตราเงินเดือน
2. ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง
3. ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ตามมาตรฐานทางจริยธรรมของข้าราชการการเมืองที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ.2551 จำนวน 23 ข้อ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

จากกรอบแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถกำหนดสมมติฐานการวิจัย เรื่องความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ดังนี้

1. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน
2. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน

3. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน
4. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน
5. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับตำแหน่งแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน
6. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระยะเวลาทำงานแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน
7. ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีอัตราเงินเดือนแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน
8. ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองของข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น
9. ระดับความรู้การเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ผู้ศึกษาได้กำหนดวิธีการและอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย ประชากรที่ใช้ในการศึกษา กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง การสุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา การทดสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 สำนักงานเขต ได้แก่ สำนักงานเขตดินแดง เขตดุสิต เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย เขตพญาไท เขตพระนคร เขตราชเทวี เขตวังทองหลาง เขตสัมพันธวงศ์ และเขตห้วยขวาง จำนวน 1,137 คน (ที่มา: กองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ณ วันที่ 1 พฤษภาคม 2555) ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่าง เพื่อหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม สำหรับการศึกษาโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการคำนวณ โดยใช้สูตรของ Yamane (1973)

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

โดย n = จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา

e = ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ (ในการศึกษาครั้งนี้กำหนดให้เท่ากับ 0.05)

แทนค่า

$$\begin{aligned} \text{จำนวนกลุ่มตัวอย่าง} &= \frac{1,137}{1 + (1,137 \times (0.05)^2)} \\ &= 295.90 \text{ คน} \end{aligned}$$

โดยใช้ค่าความคาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 5 หรือ .05 ซึ่งได้จำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น 296 คน

ขั้นตอนที่ 2 ทำการหาจำนวนประชากรที่ต้องการสุ่มตัวอย่างในแต่ละสำนักงานเขต โดยการสุ่มตัวอย่าง แบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน โดยใช้สูตรดังนี้

$$\text{จำนวนตัวอย่างในแต่ละกลุ่มชั้น} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรในแต่ละกลุ่มชั้น}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

เมื่อได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างแล้ว นำมากำหนดตัวอย่างที่จะวิจัย คือ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำนวน 50 สำนักงานเขต ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนข้าราชการกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานครกลาง จำแนกตามสำนักงานเขต 9 เขต

สำนักงานเขต	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. สำนักงานเขตดินแดง	135	35
2. สำนักงานเขตดุสิต	134	35
3. สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย	119	31
4. สำนักงานเขตพญาไท	119	31
5. สำนักงานเขตพระนคร	142	37
6. สำนักงานเขตราชเทวี	121	31
7. สำนักงานเขตวังทองหลาง	118	31
8. สำนักงานเขตสัมพันธวงศ์	118	31
9. สำนักงานเขตห้วยขวาง	131	34
รวมทั้งสิ้น	1,137	296

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี รวมถึงผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง มากำหนดกรอบในการสร้างเครื่องมือ เพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา ซึ่งแบบสอบถามมีทั้งหมด 5 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาทำงาน อัตราเงินเดือน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง เป็นคำถามปลายเปิดมีลักษณะของคำถามเป็นข้อความ โดยให้เลือกได้คำตอบเดียว ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ Likert แบ่งออกเป็น 5 ระดับ

กำหนดระดับคะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อความ ดังต่อไปนี้

เป็นประจำ	4
บ่อย	3
เป็นบางครั้ง	2
แทบจะไม่เคย	1
ไม่เคยเลย	0

การแปลความหมายคะแนนการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง จะกำหนดตามเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งในการแปลผลคะแนน ผู้วิจัยได้แบ่งเกณฑ์เกี่ยวกับระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเป็น 3 ระดับ ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{4 - 0}{3} = 1.33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมาย ได้ดังนี้

ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	ระดับคะแนน
น้อย	0.00 – 1.33
ปานกลาง	1.34 – 2.66
มาก	2.67 – 4.00

เกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับคะแนน ได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.01–1.33 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.34–2.66 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.67–4.00 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นคำถาม ใช่ หรือ ไม่ใช่ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

คำตอบ	เชิงบวก	เชิงลบ
ใช่	1	0
ไม่ใช่	0	1

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแบ่งระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น ออกเป็น 3 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{1 - 0}{3} = 0.33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ดังนี้

ระดับความรู้	ระดับคะแนนเฉลี่ย
น้อย	0.00 – 0.33
ปานกลาง	0.34 – 0.67
มาก	0.68 – 1.00

เกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.00–0.33 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความรู้ความเข้าใจการเมืองการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.34–0.67 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความรู้ความเข้าใจการเมืองการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.68–1.00 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความรู้ความเข้าใจการเมืองการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามวัดระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น เป็นคำถามปลายเปิดมีลักษณะของคำถามเป็นข้อความโดยให้เลือกรับคำตอบเดียว ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ Likert แบ่งออกเป็น 5 ระดับ

กำหนดระดับคะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อความ ดังต่อไปนี้

ระดับความคิดเห็น	ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
เห็นด้วยมากที่สุด	5	1
เห็นด้วยมาก	4	2
เห็นด้วยปานกลาง	3	3
เห็นด้วยน้อย	2	4
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1	5

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแบ่งระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ออกเป็น 3 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนนเฉลี่ย
น้อย	1.00 – 2.33
ปานกลาง	2.34 – 3.67
มาก	3.68 – 5.00

เกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00–2.33 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ
คุณธรรมของนักการเมืองอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.34–3.67 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ
คุณธรรมของนักการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.68–5.00 หมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ
คุณธรรมของนักการเมืองอยู่ในระดับมาก

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาเพื่อการศึกษาครั้งนี้ ไปทดสอบความเที่ยงตรงเชิง
เนื้อหา และค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ไปเสนอ
คณะกรรมการที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของคำถามในแต่ละข้อว่า
ตรงตามจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้หรือไม่ หลังจากนั้นนำมาแก้ไขปรับปรุง
เพื่อดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

2. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทำการทดลองใช้ (Try - Out)
กับประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา ได้แก่ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร
จำนวน 30 ราย หลังจากนั้นนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นเป็นรายข้อ โดย
วิธีการของ Cronbach ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของแบบสอบถามความคิดเห็นต่อจริยธรรมของ
นักการเมืองท้องถิ่นเท่ากับ 0.814 และทดสอบระดับความรู้โดยวิธีการ KR 20 ได้ค่าเท่ากับ 0.782

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. โดยการศึกษจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย และนำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล
2. โดยนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วไปให้กลุ่มตัวอย่างทำการตอบแบบสอบถาม โดยมีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 296 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมดไปดำเนินการวิเคราะห์ประมวลผลข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ใช้อธิบายข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาทำงาน อัตราเงินเดือน
2. ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้อธิบายการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น และความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น
3. การทดสอบที (t-test) ใช้ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรอิสระที่จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศ

4. การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ใช้ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรอิสระที่จำแนกเป็น 3 กลุ่มขึ้นไป ได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาทำงาน อัตราเงินเดือน

5. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation) ใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง และปัจจัยความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น กับระดับความคิดเห็นที่มีต่อคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ได้ทำการสำรวจโดยการส่งแบบสอบถามความคิดเห็นไปยังประชากร ซึ่งเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 296 คน และได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาครบถ้วน จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติ และได้ผลการวิเคราะห์ ซึ่งนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางโดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของประชากร ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาการทำงาน และอัตราเงินเดือน

ส่วนที่ 2 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง

ส่วนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ส่วนที่ 5 แสดงผลการทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของประชากร

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานคร

(n=296)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	127	42.9
หญิง	169	57.1
อายุ		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 30 ปี	55	18.6
31 – 40 ปี	129	43.6
41 – 50 ปี	85	28.7
51 ปีขึ้นไป	27	9.1
อายุเฉลี่ยเท่ากับ 38.74 ปี		
สถานภาพสมรส		
โสด	145	49.0
สมรส	129	43.6
หม้ายหรือหย่าร้าง	22	7.4
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	20	6.8
ปริญญาตรี	199	67.2
สูงกว่าปริญญาตรี	77	26.0
ระดับตำแหน่ง		
ระดับปฏิบัติงาน	53	17.9
ระดับปฏิบัติการ	125	42.2
ระดับชำนาญงาน	58	19.6
ระดับชำนาญการ	53	17.9
ระดับชำนาญการพิเศษ	7	2.4

ตารางที่ 2 (ต่อ)

(n=296)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระยะเวลาการทำงาน		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี	106	35.8
6 – 10 ปี	83	28.0
11 – 15 ปี	43	14.6
16 ปีขึ้นไป	64	21.6
ระยะเวลาการทำงานเฉลี่ย 10.20 ปี		
อัตราเงินเดือน		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	44	14.9
10,001-15,000 บาท	100	33.8
15,001-20,000 บาท	66	22.3
20,001 บาทขึ้นไป	86	29.1
อัตราเงินเดือนเฉลี่ย 18,100 บาท		

จากตารางที่ 2 สามารถอธิบายข้อมูลส่วนบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ได้ดังนี้

1. เพศ ข้าราชการกรุงเทพมหานครเป็นเพศหญิง จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 และเป็นเพศชาย จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9
2. อายุ ข้าราชการกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 43.6 รองลงมาอยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7 และกลุ่มอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี พบน้อยที่สุด จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 38.74 ปี
3. สถานภาพสมรส ข้าราชการกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา มีสถานภาพสมรสแล้ว จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 43.6 และมีสถานภาพหย่าร้าง/หม้าย พบน้อยที่สุด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4

4. ระดับการศึกษา ข้าราชการกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 67.2 รองลงมา มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0 และมีการศึกษาค่ำกว่าปริญญาตรี พบน้อยที่สุด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8

5. ระดับตำแหน่งงาน ข้าราชการกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็นระดับปฏิบัติการ จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 42.2 รองลงมา ตำแหน่งชำนาญงาน จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6 และ ตำแหน่งชำนาญการพิเศษ พบน้อยที่สุด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4

6. ระยะเวลาการทำงาน ข้าราชการกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีระยะเวลาการทำงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 รองลงมา ระยะเวลาการทำงาน 6-10 ปี จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และระยะเวลาการทำงาน 16 ปีขึ้นไป พบน้อยที่สุด จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6

ส่วนที่ 2 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง

ตารางที่ 3 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง

ข้อคำถาม	การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร					\bar{X}	S.D.	ระดับการรับรู้
	เป็นประจำ	บ่อย	เป็นบางครั้ง	แทบจะไม่เคย	ไม่เคยเลย			
1. ท่านสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางวิทยุ	33 (11.1)	90 (30.4)	107 (36.1)	61 (20.6)	5 (1.7)	2.29	0.97	ปานกลาง
2. ท่านสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางโทรทัศน์	122 (41.2)	108 (36.5)	60 (20.3)	6 (2.0)	-	3.17	0.82	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อความ	การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร					\bar{X}	S.D.	ระดับการรับรู้
	เป็นประจำ	บ่อย	เป็นบางครั้ง	แทบจะไม่เคย	ไม่เคยเลย			
3. ท่านสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางหนังสือพิมพ์	71 (24.0)	98 (33.1)	115 (38.9)	12 (4.1)	-	2.77	0.86	มาก
4. ท่านสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางอินเทอร์เน็ต	59 (19.9)	46 (15.5)	122 (41.2)	45 (15.2)	24 (8.1)	2.24	1.17	ปานกลาง
5. ท่านได้พูดคุยสนทนาแลกเปลี่ยนข่าวสารด้านการเมืองกับกลุ่มเพื่อนของท่าน	20 (6.8)	96 (32.4)	118 (39.9)	48 (16.2)	14 (4.7)	2.20	0.95	ปานกลาง
6. ท่านติดตามผลการประชุมสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา	8 (2.7)	49 (16.6)	148 (50.0)	79 (26.7)	12 (4.1)	1.87	0.83	ปานกลาง
7. ท่านติดตามกิจการการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งในระดับต่าง ๆ	10 (3.4)	55 (18.6)	152 (51.4)	65 (22.0)	14 (4.7)	1.94	0.85	ปานกลาง
8. ท่านรับฟังข่าวสารทางการเมืองจากสถานีวิทยุรัฐสภา	2 (0.7)	23 (7.8)	85 (28.7)	104 (35.1)	82 (27.7)	1.19	0.95	น้อย
	รวม					2.21	0.60	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า ในภาพรวม ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.21$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางโทรทัศน์ ($\bar{x} = 3.17$) มีการรับรู้มากที่สุด รองลงมา ประเด็นสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางหนังสือพิมพ์ ($\bar{x} = 2.77$ ส่วนประเด็นรับฟังข่าวสารทางการเมืองจากสถานีวิทยุรัฐสภา ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข่าวสารอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 1.19$)

ส่วนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น

ตารางที่ 4 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร

(n=296)

ข้อคำถาม	ตอบถูก	ตอบผิด	\bar{x}	S.D.	ระดับความรู้
1. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร คือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	291 (98.3)	5 (1.7)	0.98	0.13	มาก
2. ทูจريتต่อหน้าที่ หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างไรในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างไรในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือเจ้าหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งเหนือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนหรือผู้อื่น	260 (87.8)	36 (12.2)	0.88	0.33	มาก

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n=296)

ข้อคำถาม	ตอบถูก	ตอบผิด	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้
3. สมาชิกสภากรุงเทพมหานครต้องมีอายุ ไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง*	142 (48.0)	154 (52.0)	0.48	0.50	ปานกลาง
4. สมาชิกสภากรุงเทพมหานครจะต้องมี ชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขต กรุงเทพมหานครเป็นเวลาติดต่อกัน จนถึงวันสมัคร ไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อย แปดสิบวัน	230 (77.7)	66 (22.3)	0.78	0.42	มาก
5. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็น ผู้บังคับบัญชาข้าราชการ กรุงเทพมหานคร และลูกจ้างของ กรุงเทพมหานครและรับผิดชอบในการ ปฏิบัติราชการของกรุงเทพมหานคร	247 (83.4)	49 (16.6)	0.83	0.37	มาก
6. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีวาระอยู่ ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วัน เลือกตั้ง	284 (95.9)	12 (4.1)	0.96	0.20	มาก
7. ข้าราชการการเมืองและคณะกรรมการที่ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง มี สิทธิได้รับเงินเดือน เงินเพิ่ม เงินค่าเบี้ย ประชุม และเงินตอบแทนอื่นสำหรับ ตำแหน่งตามที่กำหนดในพระราช กฤษฎีกาจากงบประมาณ กรุงเทพมหานคร	260 (87.8)	36 (12.2)	0.88	0.33	มาก
8. สภาเขต ประกอบด้วย สมาชิกซึ่งมาจาก การเลือกตั้ง มีจำนวนอย่างน้อย เขตละ 5 คน*	141 (47.6)	155 (52.4)	0.48	0.50	ปานกลาง
9. การเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต หากเขตใด มีราษฎรจำนวนเกินหนึ่งแสนคนให้มี การเลือกตั้งสมาชิกสภาเขตในเขตนั้น เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ต่อจำนวนราษฎรทุก หนึ่งแสนคนเศษของหนึ่งแสนถ้าถึงห้า หมื่นกว่านั้นให้นับเป็นหนึ่งแสน	261 (88.2)	35 (11.8)	0.88	0.32	มาก

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n=296)

ข้อคำถาม	ตอบถูก	ตอบผิด	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้
10. สภาพเขตมีอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อกระทำกิจการหรือพิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันเกี่ยวกับการงานของสภาเขต ทั้งนี้ตามที่กำหนดในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยการนั้น	251 (84.8)	45 (15.2)	0.85	0.36	มาก
11. การบริหารกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 1) สภากรุงเทพมหานคร 2) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	246 (83.1)	50 (16.9)	0.83	0.38	มาก
12. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและบริหารราชการของกรุงเทพมหานครให้เป็นไปตามกฎหมาย และมีอำนาจสั่งการอนุญาต อนุมัติเกี่ยวกับราชการของกรุงเทพมหานคร	279 (94.3)	17 (5.7)	0.94	0.23	มาก
13. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้ประกาศให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต พร้อมทั้งกำหนดวันเลือกตั้ง และระยะเวลารับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต*	108 (36.5)	188 (63.5)	0.36	0.48	ปานกลาง
14. กฎหมายและระเบียบที่ใช้ในการเลือกตั้ง ส.ก. ได้แก่ พ.ร.บ.การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ.2545 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2546 และระเบียบคณะกรรมการเลือกตั้ง ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น	251 (84.8)	45 (15.2)	0.85	0.36	มาก
15. ผู้ควบคุมและรับผิดชอบการจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร คือ คณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) เพียงชุดเดียวเท่านั้น*	140 (47.3)	156 (52.7)	0.47	0.50	ปานกลาง
รวม			0.76	0.10	มาก

* ข้อความเชิงลบ

จากตารางที่ 4 พบว่า ในภาพรวม ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับการเมือง การปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 0.76$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามข้อ 1 ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร คือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ($\bar{x} = 0.98$) ข้าราชการมีความรู้มากที่สุด รองลงมา ข้อ 6 ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้ง ($\bar{x} = 0.96$) ส่วน ข้อคำถามที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความรู้น้อยที่สุด คือ ข้อ 13. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นผู้ประกาศให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต พร้อมทั้งกำหนดวันเลือกตั้ง และระยะเวลารับสมัคร ผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิก สภาเขต (ข้อความเชิงลบ) น้อยที่สุด ($\bar{x} = 0.36$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ตารางที่ 5 จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ข้อความ	ความคิดเห็น					\bar{x}	S.D.	ระดับ ความเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และเป็นแบบอย่างที่ดีในการเคารพและรักษาระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข	58 (19.6)	72 (24.3)	81 (27.4)	63 (21.3)	22 (7.4)	3.27	1.21	ปานกลาง
2. เป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ	33 (11.1)	57 (19.3)	97 (32.8)	96 (32.4)	13 (4.4)	3.00	1.07	ปานกลาง
3. เป็นแบบอย่างที่ดีในการเป็นพลเมืองดี การเคารพและปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด	32 (10.8)	60 (20.3)	76 (25.7)	104 (35.1)	24 (8.1)	2.91	1.14	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็น					\bar{x}	S.D.	ระดับ ความเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
4. ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบ จริยธรรม คุณธรรมและ ศีลธรรมทั้งโดยส่วนตัว และโดยหน้าที่ความ รับผิดชอบต่อ สาธารณชนทั้งการวาง ตนให้เป็นที่เชื่อถือ ศรัทธาของประชาชน	32 (10.8)	60 (20.3)	76 (25.7)	104 (35.1)	24 (8.1)	2.93	1.10	ปาน กลาง
5. เคารพสิทธิ เสรีภาพ ส่วนบุคคลของผู้อื่น ไม่ แสดงกิริยาหรือใช้วาจา อันไม่สุภาพ อาฆาตมาด ร้าย หรือใส่ร้ายหรือ เสียดสีบุคคลใด	27 (9.1)	62 (20.9)	85 (28.7)	101 (34.1)	21 (7.1)	2.91	1.09	ปาน กลาง
6. มีอุดมการณ์ในการ ทำงานเพื่อประเทศชาติ และถือเอาผลประโยชน์ ของประเทศชาติและ ประชาชนเป็นสิ่งสูงสุด	31 (10.5)	48 (16.2)	81 (27.4)	112 (37.8)	24 (8.1)	2.83	1.12	ปาน กลาง
7. รับผิดชอบต่ออย่าง เต็มความสามารถด้วย ความรับผิดชอบซื่อสัตย์ สุจริต เสียสละ เป็น ธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และปราศจากอคติ	37 (12.5)	47 (15.9)	79 (26.7)	114 (38.5)	19 (6.4)	2.90	1.14	ปาน กลาง
8. ไม่ใช้หรือยินยอมให้ ผู้อื่นใช้สถานะหรือ ตำแหน่งการเป็น ข้าราชการการเมืองไป แสวงหาประโยชน์ที่มี	24 (8.1)	57 (19.3)	87 (29.4)	109 (36.8)	19 (6.4)	2.86	1.06	ปาน กลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็น					\bar{x}	S.D.	ระดับ ความเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
	ควรได้โดยชอบด้วย กฎหมายสำหรับตนเอง หรือผู้อื่นไม่ว่าจะเป็น ประโยชน์ในทาง ทรัพย์สินหรือไม่ก็ตาม							
9. ไม่ใช่สถานะหรือ ตำแหน่งการเป็น ข้าราชการการเมืองเข้า ไปก้าวก้าวหรือ แทรกแซงการบรรจุ แต่งตั้ง ย้าย โอน เลื่อน ตำแหน่ง และเลื่อนขั้น เงินเดือนของข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือ เงินเดือนประจำและมีใช้ ข้าราชการการเมือง พนักงานหรือลูกจ้าง ของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่รัฐ ถือหุ้นใหญ่หรือราชการ ส่วนท้องถิ่นหรือให้ บุคคลดังกล่าวพ้นจาก ตำแหน่ง ทั้งนี้เว้นแต่ เป็นการปฏิบัติตาม อำนาจหน้าที่ตาม กฎหมาย	30 (10.1)	50 (16.9)	89 (30.1)	74 (25.0)	53 (17.9)	2.76	1.22	ปาน กลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็น					\bar{x}	S.D.	ระดับ ความเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
10. ไม่ยินยอมให้คู่สมรส ญาติสนิท บุคคลใน ครอบครัวก้าวท้าวหรือ แทรกแซงการปฏิบัติ หน้าที่ของตนหรือของ ผู้อื่น และต้องไม่ยินยอม ให้ผู้อื่นใช้ตำแหน่ง หน้าที่ของตนโดยมิชอบ	26 (8.8)	54 (18.2)	92 (31.1)	109 (36.8)	15 (5.1)	2.89	1.05	ปาน กลาง
11. ระมัดระวังมิให้การ ประกอบอาชีพของผู้ สมรส ญาติสนิท หรือ บุคคลในครอบครัวมี ลักษณะเป็นการ กระทบกระเทือนต่อ ความเชื่อถือศรัทธาของ ประชาชนในการปฏิบัติ หน้าที่ของตน	27 (9.1)	59 (19.9)	90 (30.4)	98 (33.1)	22 (7.4)	2.90	1.09	ปาน กลาง
12. รักษาความลับของ ราชการ เว้นแต่เป็นการ ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ ตามกฎหมาย	25 (8.4)	59 (19.9)	104 (35.1)	95 (32.1)	13 (4.4)	2.96	1.02	ปาน กลาง
13. ยึดมั่นในกฎหมายและ คำนึงถึงระบบคุณธรรม ในการแต่งตั้งผู้สมควร ดำรงตำแหน่งต่างๆ	26 (8.8)	56 (18.9)	55 (18.6)	143 (48.3)	16 (5.4)	2.77	1.09	ปาน กลาง
14. ไม่นำข้อมูลข่าวสารอัน เป็นความลับของ ราชการซึ่งตนได้มาใน ระหว่างอยู่ในตำแหน่ง ไปใช้เพื่อให้เกิด	28 (9.5)	56 (18.9)	91 (30.7)	110 (37.2)	11 (3.7)	2.93	1.04	ปาน กลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็น					\bar{x}	S.D.	ระดับ ความเห็น
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ประโยชน์แก่องค์กร เอกชน ทั้งนี้ ภายใน กำหนดระยะเวลาสองปี นับจากวันที่พ้นจาก ตำแหน่ง								
15. เปิดเผยข้อมูลการทุจริต การใช้อำนาจในทางที่ ผิด การฉ้อฉลหลอกลวง หรือการกระทำอันใดที่ ทำให้ราชการเสียหายต่อ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ	24 (8.1)	51 (17.2)	101 (34.1)	102 (34.5)	18 (6.1)	2.87	1.04	ปาน กลาง
16. ไม่เรียกรื่องของขวัญ ของกำนัล หรือ ประโยชน์อื่นใดจาก บุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ ต่าง ๆ อันอาจจะเกิดขึ้น จากการปฏิบัติหน้าที่	27 (9.1)	53 (17.9)	110 (37.2)	89 (30.1)	17 (5.7)	2.95	1.04	ปาน กลาง
17. ต้องปฏิบัติต่อองค์กร ธุรกิจที่ติดต่อทำธุรกิจ กับหน่วยงานของรัฐ ตามระเบียบและ ขั้นตอนอย่างเท่าเทียม กันโดยไม่เลือกปฏิบัติ	22 (7.4)	51 (17.2)	95 (32.1)	112 (37.8)	16 (5.4)	2.83	1.02	ปาน กลาง
18. พึงพบปะเยี่ยมเยียน ประชาชนอย่าง สม่ำเสมอ เอาใจใส่ทุกข์ สุขและรับฟังเรื่องราว ร้องทุกข์ของประชาชน และริบหาทางช่วยเหลือ อย่างเร่งด่วนอย่างเท่า เทียมกันโดยไม่เลือก ปฏิบัติ	32 (10.8)	94 (31.8)	58 (19.6)	94 (31.8)	18 (6.1)	3.09	1.14	ปาน กลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็น					\bar{x}	S.D.	ระดับ ความเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
19. ไม่บิดเบือนข้อมูล ข่าวสารของราชการ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ผิดหรือเพื่อ ผลประโยชน์สำหรับ ตนเองหรือผู้อื่น	28 (9.5)	86 (29.1)	63 (21.3)	93 (31.4)	26 (8.8)	2.99	1.16	ปาน กลาง
20. รักษาทรัพย์สินของ ราชการและใช้ทรัพย์สิน ของราชการให้เป็นไป ตามวัตถุประสงค์นั้นๆ เท่านั้น	23 (7.8)	66 (22.3)	93 (31.4)	94 (31.8)	20 (6.8)	2.93	1.06	ปาน กลาง
21. ไม่ประพฤติตนอันอาจ ก่อให้เกิดความเสื่อมเสีย ต่อเกียรติภูมิของชาติ	24 (8.1)	97 (32.8)	64 (21.6)	83 (28.0)	28 (9.5)	3.02	1.15	ปาน กลาง
22. ไม่คบหาหรือให้การ สนับสนุนแก่ผู้ประพฤติ ผิดกฎหมายหรือผู้มี ความประพฤติหรือมีชื่อ ในทางเสื่อมเสีย	25 (8.4)	63 (21.3)	96 (32.4)	88 (29.7)	24 (8.1)	2.92	1.08	ปาน กลาง
23. แสดงความรับผิดชอบ ตามควรแก่กรณีเมื่อ ปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง หรือปฏิบัติหน้าที่ ผิดพลาดอย่างร้ายแรง	21 (7.1)	63 (21.3)	90 (30.4)	75 (25.3)	47 (15.9)	2.78	1.16	ปาน กลาง
	รวม					2.92	0.99	ปาน กลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า ในภาพรวม ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.92$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทั้ง 23 ข้อมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อ 1 การจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และเป็นแบบอย่างที่ดีในการเคารพและรักษาระบบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ข้าราชการกรุงเทพมหานครเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 3.27$) รองลงมา คือ ข้อ 18 พึงพบปะเยี่ยมเยียนประชาชนอย่างสม่ำเสมอ เอาใจใส่ทุกข์สุขและรับฟังเรื่องราวร้องทุกข์ของประชาชนและรับหาทางช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ ($\bar{x} = 3.09$) สำหรับข้อ 9. ไม่ใช่สถานะหรือตำแหน่งการเป็นข้าราชการการเมืองเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงการบรรจุ แต่งตั้ง ย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง และเลื่อนขึ้นเงินเดือนของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีข้าราชการการเมือง พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่รัฐถือหุ้นใหญ่หรือราชการส่วนท้องถิ่นหรือให้บุคคลดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความเห็นด้วยน้อยที่สุด ($\bar{x} = 0.76$)

ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น โดยทำการเปรียบเทียบกับตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาการทำงาน และอัตราเงินเดือน โดยการใช้ค่าสถิติ t-test และ One-Way ANOVA ในการทดสอบ เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยวิธีการของ LSD / และใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ Pearson เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง และความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น กับความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวแปรตาม ซึ่งมีสมมติฐานดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการ
กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ

(n = 296)

ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่น	เพศ				t	Sig.
	ชาย		หญิง			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
	2.90	1.03	2.94	0.96	-0.322	.748

จากตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ พบว่า ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการ
กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ

(n = 296)

ตัวแปร	อายุ	จำนวน	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
ความคิดเห็นต่อ จริยธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่น	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 30 ปี	55	2.78	1.09	2.331	.074
	31 – 40 ปี	129	2.91	0.93		
	41 – 50 ปี	85	2.88	1.00		
	51 ปีขึ้นไป	27	3.38	0.95		

จากตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ พบว่า ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพสมรส

(n = 296)

ตัวแปร	สถานภาพสมรส	จำนวน	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
ความคิดเห็นต่อ	โสด	145	2.89	0.08	.325	.723
จริยธรรมของ	สมรส	129	2.93	0.09		
นักการเมืองท้องถิ่น	หม้าย/หย่าร้าง	22	3.07	0.23		

จากตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพสมรส พบว่า ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพสมรสต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา

(n = 296)

ตัวแปร	ระดับการศึกษา	จำนวน	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
ความคิดเห็นต่อ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	20	3.02	1.01	1.582	.207
จริยธรรมของ	ปริญญาตรี	199	2.98	1.03		
นักการเมืองท้องถิ่น	สูงกว่าปริญญาตรี	77	2.75	0.86		

จากตารางที่ 9 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อ

จริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 5 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับตำแหน่งแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับตำแหน่ง

(n = 296)

ตัวแปร	ระดับตำแหน่ง	จำนวน	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
ความคิดเห็นต่อ จริยธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่น	ปฏิบัติงาน	53	3.05	1.07	2.627	.050*
	ปฏิบัติกร	125	2.76	0.97		
ข้าราชการกรุงเทพมหานคร	ชำนาญงาน	58	3.16	0.87		
	ชำนาญการ/ชำนาญการพิเศษ	60	2.92	1.02		
	พิเศษ					

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับตำแหน่ง พบว่า ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับตำแหน่งต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD เพื่อดูว่าระดับตำแหน่งงานใดบ้างที่มีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นต่างกัน

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น
ของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับตำแหน่งงานแตกต่างกันเป็นรายคู่

(n = 296)

ระดับ ตำแหน่งงาน	\bar{x}	S.D.	ระดับตำแหน่งงาน			
			ปฏิบัติงาน	ปฏิบัติการ	ชำนาญงาน	ชำนาญการ/ ชำนาญการพิเศษ
ปฏิบัติงาน	3.05	1.07	-			
ปฏิบัติการ	2.76	0.97		-	*	
ชำนาญงาน	3.16	0.87			-	
ชำนาญการ/ ชำนาญการ พิเศษ	2.92	1.02				-

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับตำแหน่งงานแตกต่างกันเป็นรายคู่ พบว่าข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีตำแหน่งงานปฏิบัติการ ($\bar{x} = 2.76$) จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นน้อยกว่าข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีตำแหน่งงานชำนาญงาน ($\bar{x} = 3.16$)

สมมติฐานที่ 6 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระยะเวลาทำงานแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระยะเวลาทำงาน

(n = 296)

ตัวแปร	ระยะเวลาทำงาน	จำนวน	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
ความคิดเห็นต่อ จริยธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่น	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี	106	2.67	1.03	4.064	.008*
	6 – 10 ปี	83	3.04	0.90		
	11 – 15 ปี	43	2.97	1.00		
	16 ปีขึ้นไป	64	3.16	0.96		

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระยะเวลาการทำงาน พบว่า ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระยะเวลาทำงานต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD เพื่อดูว่าระยะเวลาการทำงานใดบ้างที่มีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นต่างกัน

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระยะเวลาการทำงานแตกต่างกันเป็นรายคู่ (n = 296)

ระยะเวลาการทำงาน	\bar{x}	S.D.	ระยะเวลาการทำงาน		
			น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี	6 – 10 ปี	11 – 15 ปี
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี	2.67	1.03	-	*	*
6 – 10 ปี	3.04	0.90		-	
11 – 15 ปี	2.97	1.00			-
16 ปีขึ้นไป	3.16	0.96			-

*อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระยะเวลาการทำงานแตกต่างกันเป็นรายคู่ พบว่าข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระยะเวลาการทำงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี ($\bar{x} = 2.67$) จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นน้อยกว่าข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระยะเวลาการทำงาน 6-10 ปี ($\bar{x} = 3.04$) และน้อยกว่าระยะเวลา 16 ปีขึ้นไป ($\bar{x} = 3.16$)

สมมติฐานที่ 7 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีอัตราเงินเดือนแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอัตราเงินเดือน

(n = 296)

ตัวแปร	อัตราเงินเดือน	จำนวน	\bar{x}	S.D.	F	Sig.
ความคิดเห็นต่อ จริยธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่น	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	44	2.86	0.96	.201	.895
	10,001-15,000 บาท	100	2.98	1.03		
	15,001-20,000 บาท	66	2.88	0.99		
	20,001 บาทขึ้นไป	86	2.92	0.98		

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอัตราเงินเดือน พบว่า ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีอัตราเงินเดือนต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 8 ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองของข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ตารางที่ 15 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองกับความคิดเห็นต่อคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

(n = 296)

ตัวแปร	r	p
	-.126	0.030*

r = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองกับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น พบว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งมีค่าเท่ากับ -0.126 แสดงว่าการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นในทิศทางตรงกันข้าม นั่นคือ เมื่อข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นลดลง

สมมติฐานที่ 9 ระดับความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ตารางที่ 16 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจการเมืองการปกครองท้องถิ่นกับความคิดเห็นต่อคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

(n = 296)		
ตัวแปร	r	p
	.083	0.153

r = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 16 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความสัมพัทธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจการเมืองการปกครองท้องถิ่นกับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น พบว่า ความรู้ความเข้าใจการเมืองการปกครองท้องถิ่นไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไม่ไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อวิจารณ์

ในการศึกษาเรื่องความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. จากผลการศึกษา พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นการสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางโทรทัศน์ มีการรับรู้มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากช่องทางการสื่อสารในรูปแบบของโทรทัศน์เป็นช่องทางการสื่อสารที่คนส่วนใหญ่จะมองเห็นภาพด้วยตา และได้ยินเสียงผู้สื่อข่าวอ่านข่าวพร้อมทั้งวิเคราะห์ข่าวให้ทราบไปในคราวเดียวกัน ซึ่งการวิเคราะห์ข่าวนั้น เป็นการกรองข้อมูลให้ผู้รับข่าวสามารถทราบข่าวและเลือกที่จะเชื่อถือตามที่มีการวิเคราะห์ได้ในระดับหนึ่ง

2. จากผลการศึกษา พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก และจากการศึกษาในครั้งนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานคร มีความรู้เกี่ยวกับประเด็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร คือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มากที่สุด ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร โดยตรง ข้าราชการกรุงเทพมหานครต้องยึดถือปฏิบัติจึงมีความรู้ในประเด็นดังกล่าวในระดับมาก ซึ่งศึกษาได้จากพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ที่กำหนดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร มาตรา 89 กำหนดอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครไว้ กล่าวคือ "...27. หน้าที่อื่นๆ ตามที่กฎหมายระบุให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ เทศบาลนคร หรือตามที่คณะรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มอบหมาย หรือที่กฎหมายระบุเป็นหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร..."

3. จากการศึกษา พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นการจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และเป็นแบบอย่างที่ดีในการเคารพและรักษาระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ข้าราชการส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยมากที่สุด ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากคนไทยส่วนใหญ่ได้รับการปลูกฝังค่านิยมให้รักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ มาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ สังเกตได้จากมีการสร้างภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับการ

ปกครองบ้านเมืองของกษัตริย์ มีการสร้างอนุสาวรีย์ของผู้ที่มีความสำคัญในการทำประโยชน์ให้กับประเทศ เพื่อให้เยาวชนรุ่นหลังได้รำลึกถึงคุณประโยชน์ที่ท่านเหล่านั้นได้เสียสละให้แก่บ้านเมือง ค่านิยมนี้จึงถ่ายทอดมาจนถึงปัจจุบัน

4. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

4.1 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากข้าราชการกรุงเทพมหานครทราบถึงระเบียบว่าด้วยประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ.2551 ที่สำนักนายกรัฐมนตรีได้กำหนดไว้ในระดับที่เท่ากัน เพราะเป็นระเบียบที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครต้องศึกษาและนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติงานร่วมกัน ซึ่งผลการศึกษาคั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของนิภาพร (2547) ที่ศึกษาเรื่องนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนคติของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง และสายงานที่รับผิดชอบของพนักงานเทศบาล ทำให้ทัศนคติของพนักงานเทศบาลที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกัน

4.2 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับตำแหน่งแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระดับตำแหน่งปฏิบัติการจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นน้อยกว่าข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระดับตำแหน่งชำนาญงาน ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระดับตำแหน่งชำนาญงานปฏิบัติงานใกล้ชิดกับนักการเมืองท้องถิ่น เพราะการบริหารงานในท้องถิ่นต้องมีการปรึกษา ระดมสมองร่วมกันเพื่อบริหารจัดการท้องถิ่นให้ผลงานเป็นไปอย่างมีคุณภาพ ดังนั้นข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระดับตำแหน่งชำนาญงานจึงเห็นถึงการปฏิบัติงานของนักการเมืองท้องถิ่นที่ใช้แนวทางคุณธรรมมาเป็นเครื่องมือในการบริหารงานมากน้อยอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชาตรี จันทร์พิทักษ์ (2544) ศึกษาเรื่องคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรด้านระดับชั้นยศ มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี

4.3 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีระยะเวลาการทำงานแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระยะเวลาการทำงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี จะมีความคิดเห็น

ต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นน้อยกว่าข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีระยะเวลาการทำงาน 6-10 ปี และน้อยกว่าระยะเวลาการทำงาน 16 ปีขึ้นไป ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากระยะเวลาในการทำงาน ทำให้มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกันเพราะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองไม่เท่ากันซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของผลงานวิจัยของศรัณย์ จันทร์ดี (2543) ได้ศึกษาเรื่องหลักนิติธรรมและความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์ การพัฒนาประชาธิปไตย พบว่า นายอำเภอมีอายุราชการและระยะเวลาดำรงตำแหน่งมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อหลักนิติธรรม

4.4 ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่มีอัตราเงินเดือนแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโครงสร้างเงินเดือนเป็นการกำหนดอัตราเงินเดือนมาจากกรมบัญชีกลางและเป็นมาตรฐานเดียวกันในหน่วยงานราชการ ดังนั้นไม่ว่านักการเมืองท้องถิ่นจะมีคุณธรรมหรือไม่มีคุณธรรมก็ไม่ส่งผลต่ออัตราเงินเดือน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของภัสกรดี กัลยาณมิตร (2545) ที่ศึกษาเรื่องคุณธรรมของนักการเมือง พบว่า อัตราเงินเดือน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมือง

4.5 ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองของข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ในทิศทางตรงกันข้าม นั่นหมายถึง หากข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองมากขึ้นเท่าไร ยิ่งทำให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นลดลงเท่านั้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการปฏิบัติงานอย่างใกล้ชิดกับนักการเมืองท้องถิ่น ทำให้ทราบถึงวิธีการใช้อำนาจทั้งในด้านดีและในด้านที่ไม่ดีของนักการเมืองท้องถิ่น ที่ใช้แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าผลประโยชน์ของประชาชนชาวกรุงเทพมหานคร อีกทั้งอำนาจของนักการเมืองท้องถิ่นในทางที่ไม่ดีนั้น อาจส่งผลต่อชีวิต ความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของข้าราชการประจำได้ จึงทำให้ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่แม้จะรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองมากขึ้นเท่าไร ยิ่งแสดงออกซึ่งความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นน้อยลงเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ภัสกรดี กัลยาณมิตร (2545) ศึกษาเรื่องคุณธรรมของนักการเมือง พบว่า การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมือง

4.6 ระดับความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

จริยธรรมของนักการเมืองนั้นมีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนแล้วในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นระเบียบที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความรู้ความเข้าใจในระดับที่เท่าๆ กันดังนั้นการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างข้าราชการกรุงเทพมหานครกับนักการเมืองจึงมีแนวทางการปฏิบัติงานตามที่กำหนดในระเบียบดังกล่าว ระดับความรู้ความเข้าใจการเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานครจึงไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมือง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของชาติรี จันทรพิทักษ์ (2544) ที่ศึกษาเรื่องคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร พบว่า ข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีอันประกอบด้วยคุณสมบัติด้วยคุณธรรม จริยธรรม และคุณสมบัติด้านความรู้ ความสามารถในระดับสูง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงระดับความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบัน ศึกษาถึงระดับการรับรู้ข่าวสารและความรู้ความเข้าใจทางด้านการเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร เปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารทางด้านการเมืองและความรู้ความเข้าใจทางด้านการเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นของข้าราชการกรุงเทพมหานคร

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ประชากร คือ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร จำนวน 269 คน และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของประชากรนำมาประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ สำหรับค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t-Test, One-Way Anova และค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlations) ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้าราชการกรุงเทพมหานครเป็นเพศหญิง อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี มีสถานภาพโสด ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีตำแหน่งงานอยู่ในระดับปฏิบัติการ 6 มีระยะเวลาการทำงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง

ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางโทรทัศน์ และประเด็นสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางหนังสือพิมพ์ ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข่าวสารอยู่ในระดับมาก ส่วนประเด็นที่มีระดับการรับรู้ข่าวสารในระดับปานกลาง ได้แก่ ประเด็นสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางวิทยุ สนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางอินเทอร์เน็ต ประเด็นได้พูดคุยสนทนาแลกเปลี่ยนข่าวสารด้านการเมืองกับกลุ่มเพื่อนของท่าน ท่านติดตามกิจการการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งในระดับต่าง ๆ ติดตามผลการประชุมสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ตามลำดับ

ส่วนประเด็นรับฟังข่าวสารทางการเมืองจากสถานีวิทยุรัฐสภา ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองอยู่ในระดับน้อย

ความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น

ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความรู้อยู่ในระดับมาก มีทั้งหมด 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร คือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มากที่สุด รองลงมา ข้อ 6. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้ง ข้อ 12. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและบริหารราชการของกรุงเทพมหานคร ให้เป็นไปตามกฎหมาย และมีอำนาจสั่งการ อนุญาต อนุมัติเกี่ยวกับราชการของกรุงเทพมหานคร ข้อ 2. ทุจริตต่อหน้าที่ หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือเจ้าหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งเหนือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนหรือผู้อื่น ข้อ 7. ข้าราชการการเมืองและคณะกรรมการที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง มีสิทธิได้รับเงินเดือน เงินเพิ่ม เงินค่าเบี้ยประชุม และเงินตอบแทนอื่นสำหรับตำแหน่งตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาจากงบประมาณกรุงเทพมหานคร ข้อ 9. การเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต หากเขตใดมีราษฎรจำนวนเกินหนึ่งแสนคนให้

มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเขตในเขตนั้นเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ต่อจำนวนราษฎรทุกหนึ่งแสนคนเศษ ของหนึ่งแสนถ้าถึงห้าหมื่นกว่านั้นให้นับเป็นหนึ่งแสน ข้อ 10. สภาเขตมีอำนาจหน้าที่ในการ แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อกระทำกิจการหรือพิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันเกี่ยวกับการ งานของสภาเขต ทั้งนี้ตามที่กำหนดในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยการนั้น ข้อ 14. กฎหมาย และระเบียบที่ใช้ในการเลือกตั้ง ส.ก. ได้แก่ พ.ร.บ.การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหาร ท้องถิ่น พ.ศ.2545 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2546 และระเบียบคณะกรรมการเลือกตั้ง ว่าด้วย การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น ข้อ 5. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็น ผู้บังคับบัญชาข้าราชการกรุงเทพมหานคร และลูกจ้างของกรุงเทพมหานครและรับผิดชอบในการ ปฏิบัติราชการของกรุงเทพมหานคร ข้อ 11. การบริหารกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 1) สภา กรุงเทพมหานคร 2) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และข้อ 4. สมาชิกสภากรุงเทพมหานครจะต้อง มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตกรุงเทพมหานครเป็นเวลาติดต่อกันจนถึงวันสมัครไม่น้อยกว่าหนึ่ง ร้อยแปดสิบวัน ตามลำดับ

ส่วนประเด็นคำถามที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง มีทั้งหมด 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 3 สมาชิกสภากรุงเทพมหานครต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง (ข้อคำถามเชิงลบ) ข้อ 8. สภาเขต ประกอบด้วย สมาชิกซึ่งมาจากการเลือกตั้ง มีจำนวนอย่างน้อย เขตละ 5 คน (ข้อคำถามเชิงลบ) ข้อ 15. ผู้ควบคุมและรับผิดชอบการจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภา กรุงเทพมหานคร คือ คณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) เพียงชุดเดียวเท่านั้น (ข้อคำถามเชิงลบ) และข้อ 13. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้ประกาศให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต พร้อมทั้งกำหนดวัน เลือกตั้ง และระยะเวลารับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิก สภาเขต (ข้อคำถามเชิงลบ) น้อยที่สุด ตามลำดับ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมือง ท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทั้ง 23 ข้อมีระดับความคิดเห็นอยู่ ในระดับปานกลาง โดยข้อ 1 การจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และเป็นแบบอย่าง ที่ดีในการเคารพและรักษาระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ข้าราชการ กรุงเทพมหานครเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมา คือ ข้อ 18 พึงพบปะเยี่ยมเยียนประชาชนอย่าง สม่ำเสมอ เอาใจใส่ทุกข์สุขและรับฟังเรื่องราวร้องทุกข์ของประชาชนและริหาทางช่วยเหลืออย่าง เร่งด่วนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ สำหรับข้อ 9. ไม่ใช่สถานะหรือตำแหน่งการเป็น

ข้าราชการการเมืองเข้าไปก้าวท้าวหรือแทรกแซงการบรรจุ แต่งตั้ง ย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง และ เลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่รัฐถือหุ้นใหญ่หรือ ราชการส่วนท้องถิ่นหรือให้บุคคลดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามอำนาจ หน้าที่ตามกฎหมาย ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความเห็นด้วยน้อยที่สุด

ผลการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏผลดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับตำแหน่งงาน และระยะเวลาการปฏิบัติงานต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน ส่วนข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับ การศึกษา และอัตราเงินเดือน ต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองของข้าราชการกรุงเทพมหานครมี ความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

สมมติฐานที่ 3 ระดับความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่นของข้าราชการ กรุงเทพมหานครไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ตารางที่ 17 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	ความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมือง ท้องถิ่น		
	ค่า นัยสำคัญ	เป็นไปตาม สมมติฐาน	ไม่เป็นไปตาม สมมติฐาน
1. เพศ	0.748		✓
2. อายุ	0.074		✓
3. สถานภาพสมรส	0.723		✓
4. ระดับการศึกษา	0.207		✓
5. ระดับตำแหน่งงาน	0.050*	✓	
6. ระยะเวลาในการทำงาน	0.008*	✓	
7. อัตราเงินเดือน	0.895		✓
8. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง	0.030*	✓	
9. ความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ท้องถิ่น	0.153		✓

* ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ผู้ศึกษาใคร่ขอเสนอแนะข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อองค์กร ดังนี้

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาครั้งนี้

1. จากผลการศึกษา พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นหน่วยงานควรมีการเพิ่มช่องทางการสื่อสารให้สอดคล้องและครอบคลุมกับบุคลากรและระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในหน่วยงาน โดยอาจดำเนินการดังนี้

1.1 สำรวจสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ ในหน่วยงาน ได้แก่

1.1.1 ช่องทางการสื่อสาร

1.1.2 บุคลากร

1.1.3 ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

1.2 วางแผนการปรับปรุงพัฒนากระบวนการรับรู้ให้สอดคล้องและครอบคลุมกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ ข้อ 1) เช่น เพิ่มช่องทางการสื่อสาร จัดอบรมบุคลากรให้ความรู้เกี่ยวกับการนำข้อมูลข่าวสารการเมืองไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงาน พัฒนาระบบสารสนเทศของหน่วยงานให้ทันสมัยและทันต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบสารสนเทศของโลก

1.3 ติดตามประเมินผลการรับรู้ของบุคลากรอย่างต่อเนื่อง

1.4 นำปัญหาและอุปสรรคที่พบในการดำเนินการตามแผนมาพัฒนาปรับปรุงต่อไป

และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นการรับฟังข่าวสารทางการเมืองจากสถานีวิทยุรัฐสภา ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ที่น้อยที่สุด ดังนั้นหน่วยงานควรมีการพัฒนาช่องทางการสื่อสารโดยอาจดำเนินการดังนี้

1. คัดเลือกข่าวสารที่น่าสนใจและทันต่อเหตุการณ์ปัจจุบันมากที่สุด
2. เพิ่มช่องทางการเผยแพร่ข่าวสารทางเสียงตามสายในอาคารต่างๆ
3. มอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบทำหน้าที่คล้ายกับผู้สื่อข่าวประจำหน่วยงานและนำมาเผยแพร่ในทุกช่องทาง เช่น เสียงตามสาย ประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดรายการวิทยุรัฐสภาและนำไปเผยแพร่ในช่องทางนั้นอย่างต่อเนื่อง

2. จากผลการศึกษา พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก ดังนั้นหน่วยงานจึงควรมีมาตรการ/แนวทางในการรักษาระดับของความรู้ของข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยอาจมีการกำหนดนโยบายให้หน่วยงานในสังกัดจัดทำแผนการจัดการความรู้ในหน่วยงานให้เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจนซึ่งในแผนการจัดการความรู้นั้นควรดำเนินการตามวงจรของ PDCA เพื่อให้เกิดความยั่งยืนสืบไป และเพื่อพิจารณารายข้อ

พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความรู้ในประเด็นนี้น้อยที่สุด คือ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นผู้ประกาศให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต พร้อมทั้งกำหนดวันเลือกตั้ง และระยะเวลารับสมัคร ผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต ซึ่งแท้จริงแล้วผู้ควบคุมและรับผิดชอบการจัดการเลือกตั้ง สมาชิกสภากรุงเทพมหานคร คือ ปลัดกรุงเทพมหานคร และ กรุงเทพมหานคร เป็นผู้ช่วยเหลือ ดำเนินการเลือกตั้งตามที่ได้รับมอบหมาย โดยส่วนใหญ่จะได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการเลือกตั้ง ดังนั้นหน่วยงานควรมีการให้ความรู้กับบุคลากรเพิ่มมากขึ้น โดยอาจดำเนินการมอบหมาย ผู้รับผิดชอบโดยตรงเพื่อดำเนินการให้ความรู้ความเข้าใจบุคลากรซึ่งอาจให้แนวทางการดำเนินการ ดังนี้

2.1 จัดทำแผนพัฒนาปรับปรุงพระราชบัญญัติ/ระเบียบที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ความเข้าใจให้บุคลากร

2.2 จัดสัมมนา/อบรม เกี่ยวกับกฎ ระเบียบที่ควรรู้ในการปฏิบัติงานให้กับบุคลากร เพื่อเป็นการกระตุ้นหรือเป็นแรงจูงใจให้บุคลากรมีหลักปฏิบัติงานที่ถูกต้องและแม่นยำ

2.3 จัดบอร์ดประชาสัมพันธ์พระราชบัญญัติ กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน ในสถานที่ที่เป็นจุดเด่น และน่าสนใจ โดยบุคลากร/ผู้เกี่ยวข้องสามารถมองเห็น ได้อย่างชัดเจน

2.4 จัดเวทีไต่สวนที่ระหว่างข้าราชการกรุงเทพมหานครกับนักการเมือง ซึ่งอาจประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลงาน หรือ กิจกรรมที่ทั้งสองฝ่ายดำเนินการเพื่อความ โปร่งใส โดยให้ผู้เกี่ยวข้องทราบและสร้างความรู้ความเข้าใจให้เกิดแก่ผู้มาร่วมงานด้วย

นอกจากนี้ในประเด็นที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความรู้ที่อยู่ในระดับ ปานกลางมีหลายประเด็น เช่น สมาชิกสภากรุงเทพมหานครต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง สภาเขต ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งมาจากการเลือกตั้งมีจำนวนอย่างน้อยเขตละ 5 คน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้ประกาศให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต พร้อมทั้งกำหนดวันเลือกตั้ง และระยะเวลารับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต ผู้ควบคุมและรับผิดชอบการจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร คือ คณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) เพียงชุดเดียวเท่านั้น เป็นต้น นั่นแสดงถึงข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความรู้เรื่องนี้น้อย จึงขอเสนอแนะดังนี้

1) หน่วยงาน จึงควรมีการชี้แจงให้บุคลากรทราบกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ของการเมือง การปกครองท้องถิ่นอย่างชัดเจนและทั่วถึง โดยอาจจัดอบรมสัมมนาข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ ทำหน้าที่เกี่ยวข้องให้เข้าร่วมอบรมอย่างต่อเนื่องเพื่อทบทวนความรู้

2) ควรมีหน่วยงานประชาสัมพันธ์กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ให้บุคลากรและประชาชน ทราบอย่างทั่วถึงและทุกช่องทางที่เหมาะสม

3. จากการศึกษา พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ มาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นหน่วยงานควรมีการ นำผลการศึกษาค้นคว้านี้มาเสนอผู้เกี่ยวข้องในการจัดทำมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมือง ท้องถิ่น เพื่อให้เกิดการทบทวนมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น โดยหน่วยงานควร นำเสนอให้ระดมสมองผู้บริหารหาแนวทางการนำมาตรฐานดังกล่าวไปใช้ปฏิบัติงานแล้วทำให้คน สัมผัสถึงคุณธรรม จริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นได้อย่างเด่นชัด และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมือง ท้องถิ่นในระดับน้อยที่สุด คือ การไม่ใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นข้าราชการการเมืองเข้าไปก้าว ภายหรือแทรกแซงการบรรจุแต่งตั้ง ย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง และเลื่อนขึ้นเงินเดือนของข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมืองพนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่รัฐถือหุ้นใหญ่หรือราชการส่วนท้องถิ่นหรือให้บุคคล ดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย นั้นหมายถึง ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ยังมีความคิดเห็นเห็นว่า ข้าราชการการเมือง ยังมีการดำเนินการในกิจกรรม ดังกล่าวข้างต้นกับข้าราชการประจำอยู่ ดังนั้น หน่วยงานจึงควรมีการนำเสนอหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการกำหนดพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง ในประเด็นทบทวนบทลงโทษที่เกี่ยวกับ การใช้อำนาจเกินขอบเขตที่กำหนด เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติที่ เกี่ยวข้องต่อไป

4. ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองของข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์ กับความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น ในทิศทางตรงกันข้ามนั่นหมายถึง หาก ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองมากขึ้นเท่าไร ยิ่งทำให้ความ คิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นลดลงเท่านั้น นั่นอาจหมายถึงข้าราชการ กรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เมื่อได้ปฏิบัติงานร่วมกับนักการเมืองท้องถิ่นแล้ว เห็นถึงการประพฤติ ปฏิบัติงานที่นอกเหนือคุณธรรมที่ระบุไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยประมวลจริยธรรม ของข้าราชการการเมือง พ.ศ. 2551 ซึ่งการวัดคุณธรรมของคนเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ ส่วนใหญ่

ขึ้นอยู่กับสำนักและทัศนคติของแต่ละคน จึงไม่มีใครที่จะสามารถบังคับให้นักการเมืองปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ดังนั้นหน่วยงานจึงควรคัดเลือกข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อบุคลากรและหน่วยงานและนำมาเผยแพร่เพื่อให้บุคลากรมีแนวคิดที่ดีต่อคุณธรรมของนักการเมืองมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการทำงานร่วมกันระหว่างข้าราชการกรุงเทพมหานครกับนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีขึ้นเช่นกัน

5. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ระดับตำแหน่ง และระยะเวลาการทำงาน ของข้าราชการกรุงเทพมหานคร ต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นแตกต่างกัน ดังนั้นหน่วยงานจึงควรนำผลการทดสอบนี้ไปทำการสำรวจความคิดเห็นใหม่ โดยกำหนดกลุ่มเป้าหมายเฉพาะข้าราชการกรุงเทพมหานครที่มีตำแหน่ง และระยะเวลาปฏิบัติงานที่ต่างกัน เพื่อให้ทราบถึงแนวคิด และทัศนคติที่มีต่อนักการเมืองของกลุ่มเป้าหมายดังกล่าว ว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องใดบ้าง มากน้อยเพียงใด ซึ่งหน่วยงานอาจนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปนำเสนอที่ประชุมร่วมกันระหว่างหน่วยงานกรุงเทพมหานครกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนักการเมือง เพื่อให้เป็นกระจุกเงาให้กับผู้เกี่ยวข้องมองเห็นข้อเด่นและข้อด้อยของการดำเนินงานและการประพฤติปฏิบัติของตนเองมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะทำการศึกษาในครั้งต่อไป ดังนี้

1. การศึกษาในครั้งต่อไป ควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการอื่น ๆ นอกจากการใช้แบบสอบถาม เช่น การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและมีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกับหน่วยงานอื่นๆ ที่อยู่ในโครงสร้างการบริหารราชการกรุงเทพมหานคร เช่น สำนักงานงบประมาณ สำนักอนามัย สำนักผังเมือง เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการวางแผนในการสร้างจิตสำนึกและทัศนคติที่ดีให้กับบุคลากรในหน่วยงานเพื่อทำให้ปฏิบัติงานได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. การศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาในลักษณะที่ต่อยอดกับการศึกษาในครั้งนี้ โดยอาจศึกษาถึงความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับภาวะผู้นำที่สำคัญและคุณธรรมของผู้นำที่สามารถนำมาปรับใช้กับนักการเมืองท้องถิ่น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กิตติ สุทธิสัมพันธ์. 2542. ความคิดเห็นของตัวแทนออกของพิธีการศุลกากรในการนำสินค้าเข้าจากต่างประเทศ ศึกษากรณีการนำเข้าทางสำนักงานศุลกากรท่าอากาศยานกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. 2548. คุณธรรมจริยธรรมที่มีผลต่อการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล (Online).
www.moraloenter.or.th/web/moral/th/research/detail.php?researched=828,
11 ธันวาคม 2550.

จาดุรงค์ สุวรรณน้อย. 2544. นักการเมืองที่พึงประสงค์ในทัศนคติของข้าราชการกรมสรรพสามิต. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิราภรณ์ พิรทรัพย์. 2544. นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนคติของข้าราชการกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จ่านง อาศิริวัจน์. 2530. การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน ครู ผู้บริหารโรงเรียนและผู้ปกครองที่มีต่อจริยธรรมที่คาดหวังกับจริยธรรมที่ปฏิบัติจริงของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตการศึกษา 9 ปีการศึกษา 2529. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการสอนสังคมศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.

ชาติร์ จันทร์พิทักษ์, พันตรี. 2544. คุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชวงส์ ฉายะบุตร. 2539. การปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัท พิงเนตส พรินท์ติ้ง เซ็นเตอร์ จำกัด.

ชูศักดิ์ เทียงตรง. 2518. การบริหารการปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ฉูฉินันท์ ธรรมโชติ. 2542. ประมวลจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2538. ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดำรง ลัทธพิพัฒน์. 2508. ทฤษฎีและแนวความคิดในการพัฒนาประเทศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ถวิล ชาราโกชน์. 2532. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์. 2532. ปัญหาการเมืองไทยปัจจุบัน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

_____. 2549. จริยธรรมนักรการเมือง (Online)
<http://www.weopenmind.com/board/index.php?topic=908.msg7717>, 21 เมษายน 2551.

นงลักษณ์ วิรัชชัย, ศจีมาศ ณ วิเชียร และ พิสมย์ อรทัย. 2549. การสำรวจและสังเคราะห์ตัวบ่งชี้คุณธรรม จริยธรรม (Online). www.onec.go.th/news46/pr/n_pr/n-50/ppt-sym/63-2-nongruk.ppt, 2 มกราคม 2551.

นิภาพร กฤษณะเสเรณี. 2547. นักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนะของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี. การศึกษาค้นคว้าอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ประทาน คงฤทธิศึกษากร. 2535. การปกครองท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

พงษา สังข์มูรินทร์, พันตำรวจโท. 2544. **นักการเมืองที่ดีในทัศนคติของเจ้าอาวาสในเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.**

พระเทพวิสุทธิเมธี (พุทธทาสภิกขุ). 2529. **ธรรมสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.**

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). 2541. **ทศวรรษธรรมทัศน์พระธรรมปิฎก. กรุงเทพมหานคร: ธรรมสภา.**

_____. 2545. **การพัฒนาจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิ**

ภิกษุศักดิ์ กัลยาณมิตร. 2545. **คุณธรรมของนักการเมือง : ศึกษาจากทัศนะของข้าราชการ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.**

มดิชน. 2544. กรุงเทพมหานคร: 16 เมษายน 2544. หน้า 8.

มัลลวีร์ อุดลวัฒน์ศิริ นิตย์ บูหงามงคล วิลาวัลย์ จตุรธำรง และ บัณฑิตา ศักดิ์อุดม. 2549. **รายงานการวิจัยทางการศึกษาและพัฒนาพฤติกรรมทางจริยธรรมของเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.**

ยนต์ ชุ่มจิต. 2526. **ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร: แพรวพิทยา.**

ราชกิจจานุเบกษา. 2551. **ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมือง พ.ศ.2551. หน้า 9.**

ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด.**

ราชศักดิ์ งามเนตร. 2539. **ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับจริยธรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร.**
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิญญู อังคนารักษ์. 2519. **แนวความคิดในการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น.**
เอกสารประกอบการบรรยาย. (อัดสำเนา).

วิทย์ วิศวเวทย์. 2538. **จริยศาสตร์เบื้องต้น มนุษย์กับปัญหาจริยธรรม.** กรุงเทพมหานคร:
อักษรเจริญทัศน์.

สุณีภา งามสันติกุล. 2543. **ความคิดเห็นของประชาชนต่อระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนศึกษา
เฉพาะกรณีโครงการรถไฟฟ้ามหานคร.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2536. **เอกสารประกอบคำบรรยายหลักสูตร
ผู้บริหารระดับสูง.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.

ใหม่ รักหมุ่ม และ ธวัชชัย ไพจิต. 2522. **บันทึก 25 นักการเมือง วิเคราะห์การเลือกตั้งของไทย.**
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นพรัตน์.

อุทัย หิรัญโต. 2523. **การปกครองท้องถิ่น.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

Evers, H.D. and T.H. Silcock. 1965. **Elite and Section in Thailand : Social and Economies
Studies in Development.** Canberra: Australian University Press.

Good, C.V. 1973. **Dictionary of Education.** New York: McGraw-Hill Book Company.

Kohlberg, Lawrence. 1969. **Moral Education.** London : Rontledge k.

Kolesnik, W.L. 1970. **Education Psychology.** 2 nd ed. New York: McGraw-Hill Book
Company.

Oskamp, S. 1977. **Attitude and Opinions**. Englewood Cliffs: Prentice-Hill, Inc. Cites G.W.

Robson, W.A. 1953. **Local government**. New York: The Macmillan Company.

Wit, D. 1967. **A Comparative Survey of Local Government and Administration**. Bangkok: Kurusapha Press.

Webster. 1967. **Webster's new Dictionary of the American Language**. New York: Compact School, The World Publishing Company.

Wahlmen, B.B. 1973. **Dictionary of Behavior Science**. New York: Litton Education Publishing.

Yamane, T. 1973. **Statistics: An Introductory Analysis**. Third edition. Newyork : Harper And Row Publication.

แบบสอบถาม

ความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบในการศึกษาวิทยานิพนธ์ของการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการปกครอง คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามชุดนี้จะใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการทำแบบสอบถามชุดนี้ให้ครบทุกข้อ และขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มา ณ โอกาสนี้

นายธนภัทร จันทรเรือง
ผู้ศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หรือเติมข้อความลงในช่องที่ท่านพิจารณาเลือกที่ตรงตามความเป็นจริง

1. เพศ
 - () 1. ชาย
 - () 2. หญิง
2. อายุ ปี
3. สถานภาพสมรส
 - () 1. โสด
 - () 2. สมรส
 - () 3. หย่าร้าง/ม่าย

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

- () 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี
- () 2. ปริญญาตรี
- () 3. สูงกว่าปริญญาตรี

5. ระดับตำแหน่ง

- () 1. ระดับปฏิบัติงาน
- () 2. ระดับปฏิบัติการ
- () 3. ระดับชำนาญงาน
- () 4. ระดับชำนาญการ
- () 5. ระดับชำนาญการพิเศษ

6. ระยะเวลาการทำงาน ปี

7. อัตราเงินเดือน บาท

ส่วนที่ 2 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
(กรุณาตอบทุกข้อ)

ข้อคำถาม	ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร				
	เป็นประจำ (5-7 ครั้ง/ สัปดาห์)	บ่อย (3-4 ครั้ง/ สัปดาห์)	เป็นบางครั้ง (1-2 ครั้งต่อ สัปดาห์)	แทบจะ ไม่เคย	ไม่เคยเลย
1. ท่านสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางวิทยุ					
2. ท่านสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางโทรทัศน์					
3. ท่านสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทางหนังสือพิมพ์					
4. ท่านสนใจติดตามเหตุการณ์ของบ้านเมืองและข่าวสารทางการเมืองทาง อินเทอร์เน็ต					
5. ท่านได้พูดคุยสนทนาแลกเปลี่ยนข่าวสารด้านการเมืองกับกลุ่มเพื่อนของท่าน					
6. ท่านติดตามผลการประชุมสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา					
7. ท่านติดตามกิจกรรมการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งในระดับต่างๆ (ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น)					
8. ท่านรับฟังข่าวสารทางการเมืองจากสถานีวิทยุรัฐสภา					

ส่วนที่ 3 การวัดระดับความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้ข้อใดตอบ “ใช่” ข้อใดตอบ “ไม่ใช่” โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับ ความรู้ความเข้าใจของท่าน

ข้อคำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภา กรุงเทพมหานคร คือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง		
2. ทูจริตต่อหน้าที่ หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างไรในตำแหน่ง หรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างไรในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือเจ้าหน้าที่ทั้งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งเหนือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบ สำหรับตนหรือผู้อื่น		
3. สมาชิกสภากรุงเทพมหานครต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง		
4. สมาชิกสภากรุงเทพมหานครจะต้องมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นเวลาติดต่อกันจนถึงวันสมัครไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบวัน		
5. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการกรุงเทพมหานคร และ ลูกจ้างของกรุงเทพมหานครและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของ กรุงเทพมหานคร		
6. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้ง		
7. ข้าราชการการเมืองและคณะกรรมการที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง มี สิทธิได้รับเงินเดือน เงินเพิ่ม เงินค่าเบี้ยประชุม และเงินตอบแทนอื่นสำหรับ ตำแหน่งตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาจากงบประมาณกรุงเทพมหานคร		
8. สภาเขตประกอบด้วย สมาชิกสภาซึ่งมาจากการเลือกตั้ง มีจำนวนอย่างน้อย เขต ละ 5 คน		
9. การเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต หากเขตใดมีราษฎรจำนวนเกินหนึ่งแสนคนให้มีการ เลือกตั้งสมาชิกสภาเขตในเขตนั้นเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ต่อจำนวนราษฎรทุกหนึ่ง แสนคนเศษของหนึ่งแสนถ้าถึงห้าหมื่นกว่านั้น ให้นับเป็นหนึ่งแสน		
10. สภาเขตมีอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อกระทำการหรือ พิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันเกี่ยวกับการงานของสภาเขต ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยการนั้น		
11. การบริหารกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 1) สภากรุงเทพมหานคร 2) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร		

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
12. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและบริหารราชการของกรุงเทพมหานครให้เป็นไปตามกฎหมาย และมีอำนาจ สั่งการ อนุญาต อนุมัติเกี่ยวกับราชการของกรุงเทพมหานคร		
13. ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้ประกาศให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต พร้อมทั้งกำหนดวันเลือกตั้ง และระยะเวลารับสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต		
14. กฎหมายและระเบียบที่ใช้ในการเลือกตั้ง ส.ก. ได้แก่ พ.ร.บ.การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ.2545 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2546 และระเบียบคณะกรรมการเลือกตั้งว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น		
15. ผู้ควบคุมและรับผิดชอบการจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร คือ คณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) เพียงชุดเดียวเท่านั้น		

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบันมากที่สุด (กรุณาตอบทุกข้อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบัน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และเป็นแบบอย่างที่ดีในการเคารพและรักษาระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข					
2. เป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ					
3. เป็นแบบอย่างที่ดีในการเป็นพลเมืองดี การเคารพและปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด					
4. ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบจริยธรรม คุณธรรม และศีลธรรมทั้งโดยส่วนตัวและโดยหน้าที่ ความรับผิดชอบต่อสาธารณชนทั้งการวางตนให้เป็นที่เชื่อถือศรัทธาของประชาชน					
5. เคารพสิทธิ เสรีภาพส่วนบุคคลของผู้อื่น ไม่แสดงกิริยาหรือใช้วาจาอันไม่สุภาพ อาฆาตมาดร้าย หรือใส่ร้ายหรือเสียดสีบุคคลใด					
6. มีอุดมการณ์ในการทำงานเพื่อประเทศชาติ และถือเอาผลประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชนเป็นสิ่งสูงสุด					
7. รับผิดชอบต่อประชาชนอย่างเต็มความสามารถด้วยความรับผิดชอบซื่อสัตย์ สุจริต เสียสละ เป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติและปราศจากอคติ					

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบัน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8. ไม่ใช่หรือยินยอมให้ผู้อื่นใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นข้าราชการการเมืองไปแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ในทางทรัพย์สินหรือไม่ก็ตาม					
9. ไม่ใช่สถานะหรือตำแหน่งการเป็นข้าราชการการเมืองเข้าไปก้าวท้าวหรือแทรกแซงการบรรจุ แต่งตั้ง ย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง และเลื่อนขึ้นเงินเดือนของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยราชการหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่รัฐถือหุ้นใหญ่หรือราชการส่วนท้องถิ่นหรือให้บุคคลดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย					
10. ไม่ยินยอมให้คู่สมรส ญาติสนิท บุคคลในครอบครัวก้าวท้าวหรือแทรกแซงการปฏิบัติหน้าที่ของตนหรือของผู้อื่น และต้องไม่ยินยอมให้ผู้อื่นใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตนโดยมิชอบ					
11. ระมัดระวังมิให้การประกอบอาชีพของผู้สมรส ญาติสนิท หรือบุคคลในครอบครัวมีลักษณะเป็นการกระทบกระเทือนต่อความเชื่อถือศรัทธาของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของตน					
12. รักษาความลับของราชการ เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย					
13. ยึดมั่นในกฎหมายและคำนึงถึงระบบคุณธรรมในการแต่งตั้งผู้สมควรดำรงตำแหน่งต่างๆ					

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบัน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
14. ไม่นำข้อมูลข่าวสารอันเป็นความลับของราชการซึ่งตนได้มาในระหว่างอยู่ในตำแหน่งไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรเอกชน ทั้งนี้ ภายในกำหนดระยะเวลาสองปีนับจากวันที่พ้นจากตำแหน่ง					
15. เปิดเผยข้อมูลการทุจริต การใช้อำนาจในทางที่ผิด การฉ้อฉลหลอกลวง หรือการกระทำอื่นใดที่ทำให้ราชการเสียหายต่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ					
16. ไม่เรียกร้อยของขวัญ ของกำนัล หรือประโยชน์อื่นใดจากบุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ต่าง ๆ อันอาจจะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่					
17. ต้องปฏิบัติต่อองค์กรธุรกิจที่ติดต่อทำธุรกิจกับหน่วยงานของรัฐตามระเบียบและขั้นตอนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ					
18. พึงพบปะเยี่ยมเยียนประชาชนอย่างสม่ำเสมอ เอาใจใส่ทุกข์สุขและรับฟังเรื่องราวร้องทุกข์ของประชาชนและริบหาทางช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ					
19. ไม่บิดเบือนข้อมูลข่าวสารของราชการ เพื่อให้เกิดความเข้าใจผิดหรือเพื่อผลประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่น					
20. รักษาทรัพย์สินของราชการและใช้ทรัพย์สินของราชการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์นั้นๆ เท่านั้น					
21. ไม่ประพฤติตนอันอาจก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติภูมิของชาติ					

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของ นักการเมืองท้องถิ่นในปัจจุบัน				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
22. ไม่คบหาหรือให้การสนับสนุนแก่ผู้ ประพฤติผิดกฎหมายหรือผู้มีความประพฤติ หรือมีชื่อในทางเสื่อมเสีย					
23. แสดงความรับผิดชอบตามควรแก่กรณีเมื่อ ปฏิบัติหน้าที่บกพร่องหรือปฏิบัติหน้าที่ ผิดพลาดอย่างร้ายแรง					

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข
แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเพื่อการศึกษา

ตารางผนวกที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง

ลำดับ	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	23.1750	39.379	.698	.897
2	22.7250	44.717	.449	.915
3	23.1500	41.926	.669	.901
4	23.9500	38.254	.654	.903
5	23.5000	38.667	.865	.884
6	23.6500	38.131	.831	.886
7	23.4000	38.964	.782	.890
8	24.2250	34.640	.772	.894

Alpha = .908

ตารางผนวกที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
ความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น

ลำดับ	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	11.7250	3.846	.000	.685
2	11.8000	3.651	.121	.680
3	12.0500	3.228	.230	.666
4	11.8500	3.413	.259	.658
5	11.9250	3.302	.258	.657
6	11.7750	3.769	.033	.689
7	11.7500	3.782	.063	.684
8	12.1000	3.067	.314	.644
9	11.7250	3.846	.000	.685
10	11.9750	2.948	.468	.605
11	11.9250	3.251	.295	.649
12	11.8000	3.703	.070	.687
13	11.9500	3.279	.253	.659
14	11.7750	3.666	.155	.675
15	12.0250	2.999	.392	.623

Alpha = .782

ตารางผนวกที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรมของนักการเมืองท้องถิ่น

ลำดับ	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	99.9000	36.708	.502	.811
2	99.8250	36.302	.672	.807
3	99.8750	35.958	.587	.807
4	100.0500	35.023	.453	.810
5	99.9000	36.964	.452	.812
6	100.5250	33.897	.438	.812
7	99.8750	37.548	.304	.817
8	100.4500	36.613	.299	.818
9	99.9500	37.126	.394	.814
10	100.6000	36.297	.265	.821
11	99.8500	37.515	.380	.815
12	100.7000	39.497	-.055	.838
13	99.9000	36.708	.502	.811
14	99.8250	36.302	.672	.807
15	99.8750	35.958	.587	.807
16	100.0500	35.023	.453	.810
17	99.9000	36.964	.452	.812
18	100.5250	33.897	.438	.812
19	99.8750	37.548	.304	.817
20	100.4500	36.613	.299	.818
21	99.9500	37.126	.394	.814
22	100.6000	36.297	.265	.821
23	99.8500	37.515	.380	.815

Alpha = .814

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ - นามสกุล	นายชนภัทร จันทร์เรือง
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 8 เดือนมกราคม พ.ศ. 2523
สถานที่เกิด	อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาการพัฒนชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ปัจจุบัน	ประกอบธุรกิจส่วนตัว

